

Giới thiệu Blue Moon

Truyện Blue Moon, chuyện nói về một người mẹ biết được nguyên do tại sao những đứa con lại hơi loạn trí vào những ngày trăng tròn.

Nhưng trong hành trình tìm kiếm cái chết bí hiểm, đây là quy luật sống mà chính anh không thể chống lại được sự quyến rũ về sắc đẹp, đầy bí ẩn của một con người xa lạ. Với sự hài hòa thú vị của tình dục nóng bỏng, tác động tình cảm, căng thẳng vây chặt.

Cảm nhận sự mãnh liệt của chuyện tình khó ngờ giữa những người xa lạ trong bóng đêm, trong một bộ sưu tập truyện đầy cảm dỗ đã bày ra trong tủ sách hay nhất của bà.

Bạn đang đọc truyện *Blue Moon* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Mỗi tháng một lần trăng tròn đã là đủ tệ, cảnh sát trưởng Jackson Brody cay đắng nghĩ, hai lần trăng tròn một tháng là ngoại lệ không thể chấp nhận. Quy luật sinh tồn phù hợp với tự nhiên đã là quy luật tối cao nhưng lại bị con người phình nở, nhờ vào tiến bộ của y học hiện đại và quan niệm cổ hữu thông thường rằng mọi cuộc sống đều đáng được cứu, và kết quả là ngoài đời có rất nhiều những con người cực kỳ kỳ cục, và/hay ngu xuẩn, và tất cả bọn họ đều có vẻ như cùng xuất hiện lúc trăng tròn.

Ngài cảnh sát trưởng đang có tâm trạng không tốt lắm sau khi giải quyết một vụ đâm xe ngoài đường. Là một cảnh sát trưởng, nhiệm vụ của hắn được giả định là không bao gồm làm việc với những vụ đâm nhau, nhưng khốn kiếp là mỗi lần trăng tròn hắn lại thấy mình đang thực hiện chính cái việc đó. Hạng này nhỏ và nghèo, phần lớn là nông thôn, và không thể chu cấp để có được đủ các nhân viên cảnh sát mà hắn cần, vì vậy hắn luôn luôn phải cân đối lại các kế hoạch và thời gian. Sự điên rồ khi trăng tròn bổ sung thêm cho một đồn cảnh sát luôn thiếu nhân lực, và thế là mọi vấn đề đều bị nhân lên nhiều lần.

Vụ đâm xe mà hắn vừa mới giải quyết làm hắn điên tiết tới nỗi hắn phải cố gắng tốt cùng để không quát vào mặt những người có liên quan. Hắn không thể gọi họ là nạn nhân được, trừ khi đó là do sự ngu xuẩn của chính họ. Một nạn nhân duy nhất là cậu bé đáng thương ở ghế hành khách của chiếc xe.

Tất cả bắt đầu khi người lái chiếc xe thứ nhất, một xe bán tải, tỉnh ngủ và nhận ra ông ta đã bỏ qua chỗ rẽ của mình quá khoảng 1/4 dặm. Thay vì tiếp tục lái và tìm chỗ cho phép quay đầu xe, thằng ngu đó bắt đầu lùi xe, đi bừa xuống một đường hai làn hẹp, quanh một khúc cua khó nhìn. Đó chính là nơi tai nạn thường xảy ra, và cũng chẳng phải đợi lâu. Một phụ nữ đến quá nhanh nơi khúc cua, hơn 60 dặm/giờ trên con đường quy định tốc độ tối đa là 35 dặm/giờ, và cày nát vào phía sau của chiếc xe bán tải. Cô ta không đeo dây bảo hiểm. Đứa bé bốn tuổi ngồi ở ghế trước cũng không đeo dây bảo hiểm. Tương tự, người lái xe bán tải cũng không đeo dây bảo hiểm.

Thật kì diệu là cả ba đã sống sót, mặc dù cậu bé bị thương nặng và Jackson đã gặp nhiều nạn nhân các vụ tai nạn nên biết cơ hội của cậu bé không hơn 50-50. Ít nhất thì trong xe có túi khí đã giúp giữ cho hai người trong xe không bay qua kính chắn gió.

Hắn đưa ra vài lời chỉ trích người phụ nữ về việc lái xe thiếu thận trọng, không đeo dây bảo hiểm, và không đảm bảo an toàn cho đứa bé của cô ta, và cô ta bắt đầu thét vào mặt hắn: Hắn đã bao giờ thử bắt một đứa trẻ 4 tuổi ngồi xuống và đeo dây bảo hiểm chưa? Thứ đáng nguyên rủa đó chà xát làm dị ứng cái cổ đáng nguyên rủa của cô ta, và không phải việc của chính quyền bảo ban dân chúng về việc gì họ có thể làm đối với tài sản riêng của cá nhân, có nghĩa là cái xe của cô ta, và cái xe dù sao cũng có túi khí an toàn do vậy cũng chẳng cần có cái dây bảo hiểm, vân vân và vân vân...

Cô ta đó, với đôi mắt ốc nhồi và đầu tóc rối bù, một bằng chứng sống động cho quyền lực tệ hại của gen lặn, đang rít lên vì việc phải nhận một vé phạt trong lúc đứa trẻ đang là hét của cô ta được đưa lên xe cấp cứu.

Riêng tư mà nói, Jackson nghĩ loại người như cô ta chẳng có vẻ gì là có một đứa trẻ để mình chăm sóc, nhưng hắn thể hiện một nỗ lực anh hùng và giữ nhận xét đó cho riêng mình. Sau đó, người lái xe bán tải, kẻ có một cái bụng bia và hơi thở sặc sụa ngã một con nai sừng tấm ở khoảng cách 50 bước chân, chen vào ý kiến của ông ta rằng ông ta nghĩ cô nàng phải bị tước bằng lái vì tất cả lỗi là tại cô ta khi đâm đàng sau anh ta.

Khi Jackson chỉ trích ông ta về việc lái xe thiếu thận trọng và lái sai làn đường, ông ta nổi điên lên. Tai nạn không phải lỗi của ông ta, ông ta rống lên, và khốn kiếp nếu ông ta bị mắc kẹt với phí bảo hiểm cao hơn bởi vì một tay cảnh sát trưởng thôn quê ngu ngốc không biết một tai nạn luôn luôn do lỗi của người đâm từ phía sau.

Bất kỳ người ngốc nghếch nào cũng có thể nhìn vào nơi xe tải của ông ta bị đâm và nói ai là người có lỗi ở đây. Jackson chẳng quan tâm đến việc giải thích sự khác nhau giữa mũi xe tải đang chỉ hướng bên phải, trong khi bản thân cái xe lại đang đi hướng ngược lại. Hắn chỉ viết phiếu phạt và điền vào biên bản tai nạn rằng cả hai tài xế đều sai, và nghiêm túc cân nhắc đến việc có nên bắt giữ hai kẻ này vì sự an toàn của thế giới hay không. Sự ngu dốt cùng cực không có trong sách cẩm nang về các lỗi cần phạt tiền lái xe, nhưng theo ý hắn thì nó nên có. Nhưng hắn lại tự kiểm chế mình, và giám sát việc đưa cả hai kẻ lái xe giận giữ đến bệnh viện địa phương để kiểm tra, và việc đưa khỏi hiện trường các xe hư hỏng.

Khi hắn cuối cùng cũng bò trở lại vào cái xe Jeep Cherokee của mình thì đã quá bốn giờ chiều, qua bữa trưa lâu rồi. Hắn mệt, đói, vừa tức giận vừa chán nản.

Nói chung là hán yêu thích công việc của mình. Đó là một công việc mà hán có thể tạo nên sự khác biệt trong cuộc sống của người dân, trong xã hội. Phải thừa nhận đó là thường là một công việc đơn điệu; hán phải làm việc với những gì tẻ nhạt của xã hội, trong khi vẫn phải rón rén chèn chèn như trên hai đầu ngón chân để thực hiện công việc qua một mớ lộn xộn của luật và quy định. Nhưng khi mọi thứ được thực hiện xong và một kẻ buồn ma túy bị bắt và giam giữ vài năm, hoặc một kẻ giết người biến mất mãi mãi, hoặc một băng nhóm trộm cắp bị tóm và bà cụ già sống bằng an sinh xã hội lấy lại được cái ti vi 19 inch của bà ta, thì tất cả mọi thứ đều có ý nghĩa.

Hán là một cảnh sát trưởng tốt, mặc dù hán ghét khía cạnh chính trị của nó, ghét việc phải tranh cử cho chức vụ này. Hán mới chỉ ba mươi lăm tuổi, trẻ cho chức vụ này, nhưng hạt này quá nghèo để có thể chu cấp cho một người vừa tốt và vừa có nhiều kinh nghiệm, vì những người đó sẽ bỏ tới nơi được trả tốt hơn. Mọi người trong cộng đồng đã trao cho hán một cơ hội hai năm trước và hán đã làm tốt nhất cho công việc mà hán yêu thích. Không nhiều người có được cơ hội như hán. Nhưng khi trăng tròn, hán lại nghi ngờ sự đúng đắn đó.

Hán hán phải là một kẻ ngu ngốc hoặc khờ dại, hoặc cả hai, mới mong muốn một công việc luôn đẩy hán lên hàng đầu trong khi những sự kỳ quặc lan tràn. Cả cảnh sát và nhân viên phòng cấp cứu đều có thể làm chứng cho sự điên cuồng luôn đến cùng với kỳ trăng tròn.

Một y tá ở bệnh viện địa phương, sau khi đọc một báo cáo rằng các chuyện cũ rích về trăng tròn chỉ là huyền thoại, rằng tỷ lệ tai nạn thực sự không tăng, đã lưu trữ các báo cáo trong một năm. Không những chỉ số lượng tai nạn tăng lên, mà còn đó chính là lúc mà họ có những vụ hết sức kỳ lạ, như một gã đã lấy đinh đóng đinh hai tay lại với nhau để vợ của gã không thể bắt hán giúp đỡ làm việc nhà trong ngày nghỉ của hán. Hiển nhiên đối với họ là: một người đàn ông không thể làm việc được tốt với hai tay của anh ta bị dính vào nhau, đúng không nào? Điều kinh hoàng nhất trong vụ này là cả hai người bọn họ đều là người hết sức điềm đạm.

Do vậy một lần trăng tròn mỗi tháng là tất cả mà Jackson cảm thấy chấp nhận được cho bất cứ ai. Trăng tròn lần thứ hai trong tháng, trăng xanh, nằm ngay ở hàng đầu của sự ngu ngốc hành hạ bất thường.

Và vì đây là một kỳ trăng xanh, hán chẳng hề ngạc nhiên khi hán liên lạc bộ đàm để báo rằng hán đã xong với vụ tai nạn và bắt đầu tìm cái gì đó để ăn, thì điều phối viên nói “Anh có thể tạm ngưng vụ thức ăn, và kiểm tra đường dây liên lạc an toàn trước đã”.

Jackson bóp nghẹt một âm thanh rên rỉ. Một vài manh mối bảo hán rằng hán thật sự không muốn biết vụ này là cái gì. Vì một điều là, mặc dù sóng điện đàm thường là để dùng cho công việc, vì lợi ích của những công dân tốt khi họ lỡ nghe được điều gì trên máy thu sóng của mình, điều phối viên thường nói những chuyện bình thường trên sóng này. Và họ không bận tâm sử dụng đường dây an toàn trừ khi có một cái gì đó đang diễn ra mà họ không muốn những người khác có thể nghe được để biết về nó, điều này có nghĩa là hoặc một cái gì đó rất nhạy cảm như một người cha trong thị trấn đang hành động quá đà, hoặc cái gì đó rất riêng tư. Hán hy vọng là vấn đề nhạy cảm, bởi vì hán chắc chắn là không thích giải quyết một cái gì đó riêng tư bây giờ, như là mẹ hán đang mất kiểm soát trong cuộc chơi bingo thứ tư hằng ngày của bà.

Hán bật điện thoại di động của mình lên và kiểm tra hán có sóng điện thoại ở khu vực này của hạt không; có sóng, mặc dù không phải là tín hiệu sóng khỏe nhất. Hán mở nắp điện thoại và gọi điều phối viên. “Đây là Brody. Chuyện gì vậy?”

Jo Vaughn đã làm điều phối viên trong mười năm, và hán chẳng thể nghĩ đến ai khác hán thích để cho làm cho việc đó hơn cô ấy. Cô ấy không chỉ biết về mỗi người dân của hạt nhỏ này ở phía nam Alabama, điều đã trợ giúp hán rất nhiều, nhưng cô ấy còn có một bản năng chính xác kỳ lạ xác định việc gì khẩn cấp, việc gì không. Đôi khi các công dân có liên quan không đồng ý, nhưng Jackson thì luôn luôn thấy thế.

“Tôi có cảm giác xấu đấy.” cô thông báo. “Shirley Waters nhìn thấy Thaniel Vargas kéo cái thuyền đáy phẳng của hán ta xuôi xuống đường Old Boggy. Chưa có gì sai hết trừ việc đó là nơi ở của gia đình Jones, và anh biết Thaniel như thế nào rồi đấy.”

Jackson mất một khoảnh khắc suy nghĩ. Đây là một trong những lần mà việc lớn lên ở tây Texas thay vì nam Alabamathực sự là một khiếm khuyết. Hán biết đường Old Boggy ở đâu, nhưng chỉ do hán đã dành nhiều ngày xem bản đồ hạt và ghi nhớ đường xá. Tuy vậy hán chưa bao giờ thực sự tới đường Old Boggy. Và hán biết Thaniel Vargas là ai; một kẻ gây sự cứng đầu, loại có thể tìm thấy ở mỗi cộng đồng dân cư. Thaniel nóng tính, có một chút tàn bạo, và hán thích bia của mình quá nhiều. Hán đã gặp một số rắc rối với luật pháp, nhưng không cái gì nghiêm trọng hơn mức vài vé phạt và vài lời cảnh báo. Tuy vậy, ngoài những cái đó Jackson chả biết gì hơn. “Cô phải chỉ dẫn thêm giúp tôi thôi.”

“Ừ thì, anh biết hán mê tín đến mức nào mà.”

Hán nhướn lông mày. Hán không trông mong cái này. “Không, tôi không biết,” hán nói khô khốc. “Chuyện gì làm hán phải lôi cái thuyền của hán xuống đường Old Boggy, và ai là gia đình Joneses thế?”

“Jones,” Jo chữa lại. “Hiện giờ chỉ có một người thôi, từ khi ông già Jones chết đi bốn – không, xem nào, đó là ngay sau khi chồng của Beatrice Marbut chết trong toa xe mooc của bà ông ta, do vậy nó phải là năm năm trước-”

Jackson nhắm mắt lại và kiểm chế không hỏi có gì khác về việc ông già Jones đã chết được bao lâu. Thúc giục một người miền Nam bỏ qua một câu chuyện giống như là cô thử kéo căng một cái dây thừng, nhưng đôi khi hán vẫn không thể không thử.

“- và Delilah đã sống một mình từ đó.”

Hán cố gắng hết sức để nắm được điều làm cho Jo lo lắng.

“Và Thaniel Vargas không thích bà Jones?”

“Cô thôi. Cô ấy chưa bao giờ lập gia đình.”

Nỗ lực của hắn chả được gì. “Vậy thì ông già Jones là-”

“Cha cô ấy.”

“Okay.” Hắn cố thử lần nữa. “Tại sao Thaniel lại ghét cô Jones?”

“Ồ, tôi không nói là hắn không thích cô ấy. Đúng hơn là hắn sợ cô ấy đến chết.”

Hắn hít một hơi sâu. “Bởi vì...?”

“Bởi vì những chuyện phù thủy, tất nhiên.”

Vậy đó. Một vài thứ chỉ không đáng để đấu tranh. Jackson đầu hàng và để cho mình cũng trôi theo mạch câu chuyện.

“Chuyện phù thủy,” hắn lặp lại. Lần thứ hai trong một phút Jo làm hắn ngạc nhiên.

“Anh thật chưa bao giờ nghe thấy chuyện này à?” Giọng Jo nghe có vẻ ngạc nhiên.

“Chẳng có lấy một từ.” Hắn ước gì hắn chưa nghe về nó lúc này.

“À thì, dân gian tin rằng cô ấy là phù thủy. Không phải tôi nghĩ thế đâu, nhưng tôi có thể thấy mọi người trở nên khó chịu lúc nào và ở đâu.”

“Tại sao lại thế?”

“Ồ, cô ấy rất giữ mình, hiếm khi xuống thị trấn. Và ông già Jones thì lạ thường, chẳng cho ai đến gần xung quanh. Thậm chí cả thư tín cũng chỉ được giao đến bằng thuyền, vì không có đường để đến chỗ nhà Jones. Cách duy nhất để tới chỗ họ là đi bộ vào, hoặc từ con sông.” Nền tảng đã được thiết lập, cô ấy bám chặt vào giải thích của mình. “Bây giờ, nếu Thaniel đi câu cá, chỗ câu cá tốt nhất là ở hạ nguồn, không phải thượng nguồn. Chẳng có lý do gì hắn bắt đầu đi thuyền từ bến Old Boggy trừ khi hắn đi tới thượng nguồn, và ở thượng nguồn thì chẳng có gì ngoài chỗ ở của nhà Jones. Hắn chẳng hề có gan trừ khi hắn đã uống say, bởi vì hắn cực kỳ sợ Delilah, do vậy tôi nghĩ anh nên tới đó và đảm bảo rằng hắn không làm gì tai hại.”

Jackson tự hỏi bao nhiêu cảnh sát trưởng bị chỉ huy đi vòng quanh bởi điều phối viên của họ. Hắn tự hỏi hắn phải làm cái chết tiệt gì đây, vì Jo vừa mới bảo với hắn cách duy nhất đến được chỗ nhà Jones là bằng thuyền. Và hắn tự hỏi, không phải lần đầu tiên, hắn có thể sẽ sống sót qua được cái kỳ trăng xanh khốn kiếp này hay không.

Vậy là hắn có việc phải làm cho đến khi nó giết chết hắn. Hắn đánh giá tình hình và bắt đầu giải quyết vấn đề trước mắt nhất. “Gọi Frank ở đội cứu hộ và nói anh ấy gặp tôi ở chỗ bến trên Old Boggy-”

“Anh sẽ không muốn có một chiếc thuyền nào của đội cứu hộ đâu,” Jo cắt ngang. “Thuyền của họ quá chậm, và cả đội đang bận bịu với việc dọn dẹp tại một vụ đâm nhau giữa hai xe đầu kéo ở xa lộ rồi, dù sao thì tôi đã gọi Charlotte Watkins. Chồng cô ấy là người đánh cá vược – anh biết Jerry Watkins chứ hả?”

“Tôi đã gặp cả hai vợ chồng họ,” Jackson nói.

“Anh ấy có một chiếc thuyền thật sự rất nhanh. Anh ấy đang đi công chuyện ở Chattanooga, nhưng Charlotte sẽ đi lấy thuyền và mang tới bến. Cô ấy chắc sẽ tới đó cùng lúc với anh đấy.”

“Okay,” hắn nói, “Tôi đang trên đường tới đó đây.” Hắn day day trán ở giữa hai lông mày, cảm giác một cơn đau đầu đang hình thành. Hắn ước gì hắn có thể bỏ qua trực giác của Jo, nhưng trực giác của cô quá chính xác đến mức hắn không thể nghi ngờ cô. “Gọi ai đó đến hỗ trợ tôi ngay khi có người rảnh. Và làm thế nào để tôi tìm được chỗ ở của gia đình Jones đây?”

“Chỉ việc đi về phía thượng nguồn, anh sẽ không bỏ qua chỗ đó đâu. Chừng khoảng 5 dặm. Căn nhà khó nhìn thấy được, kiểu như là nó hòa lẫn vào xung quanh, nhưng nó thật sự ở ngay phía trước và anh sẽ nghĩ là anh đang chạy thẳng vào nó, nhưng sau đó dòng sông uốn cong rất gắt sang phải và trở nên quá nông để có thể đi xa hơn nữa.Ồ, và phải cẩn thận với những cây cọc dưới lòng sông đấy nhé. Nhớ luôn đi ở giữa sông.” Cô hơi ngưng lại. “Anh biết lái thuyền chứ hả?”

“Tôi sẽ thử xem sao,” hắn nói, và gấp nắp điện thoại lại để cắt cuộc gọi. Cứ để mặc kệ cô ấy một lúc, bản khoản tự hỏi liệu cô ấy có gây ra một sai lầm tệ hại khi điều khiển cảnh sát trưởng một mình đến giải quyết một tình huống có thể nguy hiểm, trên một dòng sông mà hắn không biết và trên một thiết bị mạnh mẽ hắn chẳng biết cách điều khiển. Hắn đã lái thuyền lần đầu tiên vào năm 11 tuổi, nhưng Jo không biết điều đó, và thật là tốt khi cô ấy nhận ra rằng cô ấy chẳng có quyền lực tuyệt đối.

Hắn không dùng đèn hay còi ưu tiên, nhưng hắn nhấn mạnh đôi bốt của mình xuống chân ga và giữ nguyên đó. Hắn ước lượng mình còn cách đường Old Boggy ít nhất là 15 phút nữa, và hắn chẳng có tí khái niệm nào về khoảng cách từ đường xuống đến bến. Một khi đã ở trên mặt nước hắn có thể dễ dàng đạt tới tốc độ 60 dặm/giờ trên một con thuyền cao tốc, cho phép hắn đến chỗ gia đình Jones trong khoảng 5 phút hoặc ít hơn. Như vậy là hắn mất ít nhất 20 phút để tới được đó, hoặc có thể còn lâu hơn. Nếu Thaniel Vargas có khả năng làm gì đó xấu, Jackson sợ rằng hắn có dư thời gian để hoàn thành việc đó.

Hắn chợt cảm thấy sự dâng trào của adrenaline, sự dâng trào mà mỗi nhân viên thi hành luật pháp cảm thấy khi đang tới một tình huống nguy hiểm tiềm tàng. Tuy vậy, hắn hy vọng hắn sẽ chẳng tìm thấy cái gì khác thường hết. Hắn thực sự hy vọng là không, bởi vì nếu có, điều có có nghĩa là cô Jones – có phải Jo đã nói tên cô ấy là Delilah không nhỉ? – đã bị thương hoặc chết.

Phù thủy á? Tại sao chưa bao giờ hắn nghe bất cứ điều gì về nó trước đây nhỉ? Hắn đã sống ở đây được 3 năm, làm cảnh sát trưởng hai năm, và trong thời gian đó hắn nghĩ rằng hắn đã biết hết về mọi công dân khác thường của hạt. Dù vậy, chưa từng có một lời tiết lộ nào về Delilah Jones, không hề có từ những người cảnh sát viên của hắn, không hề có từ thị trưởng hay thư ký của bà ta, người phụ nữ thích tám chuyện nhất mà Jackson từng gặp, không hề có từ đám đông ở quán rượu hay những phụ nữ mà hắn gặp, không hề có từ những đám đông chơi bingo, thậm chí không hề có từ Jo. Hắn không bỏ qua một điểm là Jo có vẻ rất thông thạo khi chỉ cho hắn làm thế nào để đến được chỗ gia đình nhà Jones.

Làm sao cô ấy có thể biết được, trừ khi cô ấy đã từng ở đó? Và tại sao cô ấy lại đến, xét đến thực tế là mọi điều cô ấy nói về người phụ nữ tên Jones hết sức ảm đạm và cha cô ấy thì lại rất kỳ lạ?

Nếu có ai đó thực hiện mấy trò phù thủy ở hạt của hắn, hắn chắc chắn phải biết về nó chứ. Theo ý hắn, đó chỉ là chuyện nhảm nhí thôi, nhưng nếu có ai đó coi chuyện đó là nghiêm trọng thì có thể sẽ có rắc rối đấy. Có vẻ đó chính xác là những gì đang xảy ra.

Đầu tiên nó hẳn phải là sự điên rồ thông thường của ngày trăng tròn lần hai, sau đó là vụ đâm xe giữa hai kẻ ngu xuẩn, và bây giờ là cái vụ này. Hắn đang đói, mệt và đang bị đau đầu. Hắn thực sự đang bắt đầu nổi điên hết sức.

Jackson đến đường Old Boggy trong thời gian kỷ lục và lao xuống đó, lốp xe của hắn xới tung cát lên. Dòng sông đang ở bên phải của hắn nên hắn chỉ để một nửa mắt vào con đường, lo tìm kiếm bên. Con đường cũ kỹ hẹp lại và trở thành đường một làn xe với nhiều vết lún, với rất nhiều cây sồi ở hai bên đường vươn các nhánh cây đan vào nhau tạo thành một cái vòm bằng cây gần như kín mít. Bóng râm dày đặc giảm bớt cái nóng dai dẳng khoảng 100 mét, sau đó hắn lái xe thẳng ra ngoài trời nắng và cái bên nằm đó, dưới một dốc nông cong vòng lại sau ở bên phải và bị những thân cây dày đặc che khuất khỏi tầm nhìn đến lúc này.

Hắn quay bánh xe và hướng xuống con dốc, đuôi chiếc xe Jeep hơi xoay vòng trước khi hắn kéo lái điều chỉnh lại. Một chiếc xe bán tải Toyota, với cái móc gắn vào xe để chèo thuyền trống rỗng, đã được kéo qua bên cạnh. Một xe tải khác, chiếc Chevy màu đỏ có cabin mở rộng, đã đậu sau đó hướng về bên thuyền, và Charlotte Watkins đang đứng trên bờ, một tay giữ cuộn dây chèo nối với con thuyền đánh cá dài đẹp màu đỏ và bạc, còn tay kia thì đang đập lủ muối bu lại xung quanh cánh tay và đôi chân trần của cô ấy.

Jackson tóm lấy súng và cái áo chống đạn của mình và nhảy ra khỏi chiếc Cherokee. “Cảm ơn, bà Watkins,” hắn nói khi lấy cuộn dây chèo từ cô ấy. Hắn đặt chân phải lên mũi thuyền và đẩy tới bằng chân trái, lẹ làng chuyển trọng lượng của hắn trở lại chân phải và bước lên tiếp vào thuyền khi thuyền bắt đầu rời bờ.

“Bất cứ lúc nào, Ngài cảnh sát trưởng,” cô nói, giơ tay che mắt tránh ánh nắng mặt trời. “Nhớ lưu ý mấy cái cọc dưới sông. Nếu anh lái quá xa về bên trái, ở đó có thể có một vài gốc cây lớn dưới nước, và chúng sẽ xé toạc phần đáy ra khỏi thuyền đấy.”

“Tôi sẽ chú ý,” hắn hứa khi hắn cẩn thận xếp gọn khẩu súng để nó không nảy lên xung quanh, sau đó trườn vào ghé lái và móc nút dừng khẩn cấp vào áo sơ mi của mình. Với ý nghĩ nảy ra quá muộn, hắn ném chìa khóa xe của mình cho cô hát đầu về phía xe Jeep của mình. “Lái chiếc Cherokee về nhà nhé. Tôi sẽ mang xe tải và thuyền của cô về ngày khi tôi có thể.”

Cô kéo lái bắt lấy chìa khóa, nhưng phẩy tay không quan tâm đến con thuyền. “Anh chỉ phải để ý ở phía thượng nguồn. Tôi hy vọng mọi thứ đều ổn thỏa.” Sự lo lắng khắc rõ trên gương mặt của cô.

Jackson bật công tắc khởi động và động cơ của thuyền gầm lên tiếng sáo và quay đều. Hắn cho thuyền giật lùi và quay đầu khỏi bờ, hướng về thượng nguồn. Sau đó hắn đẩy cần gạt tốc độ xuống và mũi thuyền ngóc lên khỏi mặt nước khi nó bắt đầu tăng tốc, trước khi hạ xuống và ổn định lại tốc độ, lướt đi trên mặt nước.

Dòng sông chảy chậm và hơi lầy, đầy cọc cây ở dưới nước, cát ngầm và các lớp sỏi sạn sẵn sàng bẫy những ai không quen thuộc với những chướng ngại của dòng sông. Đầu đầy những lời cảnh báo của Charlotte Watkins – một người phụ nữ nữa có vẻ như biết quá nhiều về cách để tới được chỗ của nhà Jones – Jackson giữ cho con thuyền ở chính giữa sông và cầu nguyện khi hắn cố gắng cân bằng giữa nhu cầu cấp bách với sự cẩn thận, nhưng cấp bách được đặt lên trên ngay lúc này. Có lẽ cô Jones đang có một buổi chiều mùa hè an lành, nhưng cũng có thể không.

Không khí ào qua nhanh làm mát hắn, làm khô đi những giọt mồ hôi trên người hắn và làm cái nóng dày đặc của mùa hè cảm giác gần như là dễ chịu. Khi hắn lướt qua những vùng lầy nhỏ và những chỗ cát ngang dòng sông, hắn nhìn vào mọi chỗ, hy vọng sẽ nhìn thấy Thaniel đang chẳng làm gì tai hại hơn là cung cấp sâu làm mồi cho cá. Chẳng có may mắn như vậy.

Sau đó hắn lượn quanh một khúc ngoặt của dòng sông và nhìn thấy con thuyền đáy bằng đã được kéo lên bờ sông và mắc vào một cái cây. Thaniel chẳng hề có mặt ở trong thuyền. Chỗ của nhà Jones không thể xa quá thêm nữa về hướng thượng nguồn, vì có vẻ như Thaniel đã quyết định đi bộ đoạn đường còn lại, để hắn có thể đến gần mà không bị để ý. Điều này giúp cho Jackson có thêm một chút thời gian, có lẽ đủ thời gian để đối mặt với bất cứ rắc rối nào.

Ngay khi đang nghĩ thế thì hắn nghe thấy tiếng súng nổ, một tiếng vọng trầm sâu vờ ra trên mặt nước và dễ dàng nghe được ngoài tiếng của động cơ ngoài thuyền. Súng sẵn, hắn nghĩ. Hắn giảm nhẹ van động cơ và với lấy cái áo chống đạn, mặc nó vào và dán các miếng dán của áo lại. Sau đó hắn lại đẩy mạnh van động cơ xuống một lần nữa, để đáp lại con thuyền nhấp nhô lướt về phía trước.

Mười lăm giây sau ngôi nhà đã ở trong tầm nhìn, có vẻ lạng lẽ trước mắt hắn, giống y như Jo đã nói. Dòng sông có vẻ như kết thúc ở ngay đây. Ngôi nhà

được xây từ gỗ cũ loại chịu được mọi thời tiết chìm lẫn vào những cây cao xung quanh nó, nhưng ở phía trước của ngôi nhà là một cầu tàu ngắn có một con thuyền đáy phẳng neo đậu, và đó là cái mà hắn nhìn thấy trước nhất.

Hắn phải giảm công suất chạy máy để đưa con thuyền vào bến tàu. Hắn với lấy cây súng của mình, giữ nó ở tay trái khi hắn vẫn đang lái thuyền. “Đây là Cảnh sát trưởng Brody!” hắn hô lớn. “Thaniel, anh ngừng ngay bất cứ cái quái quỷ gì anh đang làm và đưa cái mông của anh ra ngoài này.” Không phải là cách chuyên nghiệp nhất khi nói thế, hắn biết, nhưng nó phục vụ cho mục đích thông báo về hắn và để cho Thaniel biết hắn đã bị nhận ra không còn giữ bí mật được nữa. Nhưng hắn không thật sự trông đợi là mọi việc sẽ được giải quyết ngay chỉ bởi vì hắn đã có mặt ở đó, và họ cũng chẳng làm thế thật. Một tiếng súng sấm nổ vang, được đáp trả bằng tiếng lách cách khô giòn của khẩu súng trường.

Tiếng nổ súng xuất phát từ phía sau ngôi nhà. Jackson hướng mũi thuyền vào bến tàu và tắt máy. Hắn nhảy lên bờ khi bến tàu còn cách một sải chân, tự động quấn cuộn dây neo thuyền xung quanh cọc neo khi hắn nhảy, những kỹ năng được dạy đã ăn sâu bén rễ nên mọi thứ được hoàn thành trong khi hắn vẫn đang chuyển động.

Hắn chạy hết cầu tàu ngắn, tiếng huỳnh huých từ đôi bốt của hắn trên mặt gỗ bắt kịp với tiếng tim hắn đang đập mạnh. Sự sáng suốt quen thuộc quét qua hắn, một sản phẩm phụ của adrenaline và kinh nghiệm. Hắn cảm thấy tương tự mỗi khi hắn nhảy ra khỏi máy bay trong những lần bay tập. Nhanh như cắt, não của hắn rà soát các chi tiết hắn nhìn thấy.

Cửa trước của ngôi nhà gỗ cũ kỹ vẫn đang mở, loại cửa lưới ngăn côn trùng. Hắn có thể nhìn thẳng ra tới tận cửa sau, nhưng không có ai trong tầm nhìn của hắn. Hàng hiên trông như một khu rừng rậm nhiệt đới, với rất nhiều cây trong chậu khổng lồ và chậu treo khắp nơi, nhưng chẳng hề có đồ linh tinh ở xung quanh như thường có ở phần lớn các ngôi nhà, hắn kết luận. Hắn nhảy tới tiếp ba bước tới hàng hiên, và nép sát mình vào tường.

Thứ cuối cùng hắn muốn là bị bắn từ chính người hắn đang cố giúp đỡ, do vậy hắn nhắc lại tên mình.

“Đây là cảnh sát trưởng Brody! Cô Jones, cô ổn cả chứ?”

Có một khoảnh khắc im lìm khi thậm chí cả lũ côn trùng dường như cũng ngừng ni non. Sau đó một giọng phụ nữ vọng tới từ đâu đó ở phía sau. “Tôi ổn cả. Tôi sẽ còn ổn hơn khi ông đưa kẻ ngu ngốc này ra khỏi đất của tôi.”

Giọng cô ấy nghe có vẻ bình tĩnh một cách đáng chú ý đối với người đang bị tấn công, như thể Thaniel chẳng là gì quan trọng hơn lũ muỗi.

Jackson hơi thả lỏng đi quanh góc nhà phía rộng hơn, một hàng hiên rậm rạp bao bọc xung quanh ba phía của ngôi nhà. Hắn bây giờ đang ở cánh phải, có rừng rậm bao bọc ở phía phải và đằng trước hắn. Hắn không thể nhìn ra cái gì bất thường, không có một mảnh màu sắc hoặc một tiếng xào xạc của bụi rậm nào.

“Thaniel!” hắn hét. “Bỏ vũ khí xuống trước khi anh bị bắn vào mông đấy, anh nghe tôi chứ?”

Lại một khoảnh khắc im lặng nữa. Sau đó một lời ừ rừ phát ra, “Tôi chẳng làm gì cả, ngài cảnh sát trưởng. Cô ta bắn tôi trước.”

Hắn vẫn chưa nhìn thấy Thaniel, nhưng giọng nói đến từ phía một cây thông lớn phía sau ngôi nhà, thực ra lại là đường cùng. “Tôi sẽ quyết định do lỗi của ai.” Hắn lướt tới gần hơn về phía sau ngôi nhà, súng của hắn vẫn đang nắm chắc.

Hắn an toàn từ những phát súng của cô Jones tại lúc này, nhưng Thaniel đang có đường ngắm bắn thẳng vào hắn nếu hắn ta chọn thế. “Bây giờ làm theo những gì tôi bảo và ném súng của anh ra đây.”

“Mụ phù thủy điên rồ này sẽ bắn tôi nếu tôi làm vậy.”

“Không, cô ấy sẽ không bắn.”

“Tôi có thể,” giọng bình tĩnh của Delilah Jones vọng tới, chẳng hề giúp cải thiện tình huống chút nào.

“Thấy chứ, tôi đã bảo ngài mà!” Giọng Thaniel cao vút đầy giận dữ. Bất cứ thứ gì hắn lên kế hoạch đã thất bại thảm hại.

Jackson làm bầm chùi thề, và cố gắng làm cho giọng nói của mình vừa bình tĩnh tỏ quyền thế. “Cô Jones, chính xác thì cô đang ở đâu?”

“Tôi đang ở hàng hiên phía sau, đằng sau cái máy giặt.”

“Đặt vũ khí của cô xuống và đi trở lại vào nhà, để tôi có thể nói chuyện riêng với Thaniel.”

Lại một sự khoảng ngừng ngắn nữa, như thể cô ấy đang cân nhắc có nên để ý đến hắn hay không. Đã quen với sự đáp trả tức khắc, dù là tích cực hay tiêu cực, điều này thể hiện một chút ngập ngừng làm rằng Jackson nghiêng lại. “Tôi sẽ vào nhà,” cô ấy cuối cùng cũng nói. “Nhưng tôi sẽ không bỏ súng xuống cho đến khi kẻ ngu xuẩn kia ra khỏi đất của tôi.”

Đã quá đủ. “Hãy làm theo ý cô,” hắn nói rõ ràng. “Hoặc tôi sẽ bắt cả hai người.”

Lại thêm một thời khắc im lặng điên rồ nữa, sau đó cửa sau nhà đóng sập lại. Jackson hít một hơi sâu. Giọng than van của Thaniel lại vọng đến từ đám cây thông.

“Cô ta chẳng hề bỏ súng xuống như ngài bảo đâu, cảnh sát trưởng.”

“Anh cũng chưa bỏ,” Jackson nhắc nhở hắn bằng giọng sắc lạnh. Hắn tiếp tục tới góc nhà. “Tôi cũng có một khẩu súng, và tôi sẽ sử dụng chúng trong 3 giây nữa nếu anh không bỏ cây súng trường đó xuống và ra đây.” Tâm trạng mà hắn đang có, chẳng hề là để lừa phỉnh. “Một Hai B--”

Một khẩu súng trường bay ra từ sau một cây thông lớn, rơi đánh bịch xuống nền đất đầy lá thông nhọn. Sau một vài giây, Thaniel từ từ theo sau khẩu súng, ra khỏi cái cây với hai tay giơ cao lên đầu và mặt mũi xung xĩa. Một dòng nhỏ máu chảy xuống má phải của hắn ta. Vết thương trông không có vẻ là từ một viên đạn, nên Jackson hình dung một mảnh vụn gỗ đã đâm vào hắn. Thân cây thủng một lỗ lớn ngang cầm hắn ta. Cô Jones chẳng bắn qua đầu Thaniel đâu; cô ta đã nhắm vào hắn. Và nhìn vào cây thì cô ấy chẳng hề bắn trượt đâu.

Cửa lưới phía sau thành linh mở ra tức thì và Delilah Jones bước ra ngoài, tay cầm sẵn khẩu súng sẵn. Thaniel nhào ngay xuống đất, kêu âm ỉ rất khiếp sợ. Hắn ta lấy tay bọc đầu mình như thể làm thế sẽ tốt hơn cho hắn ta.

Lạy chúa, cho con đủ sức, Jackson cầu nguyện. Việc cầu nguyện chả có ích gì. Sự bình tĩnh của hắn vỡ tan và hắn di chuyển nhanh về trước, nhanh đến mức cô Jones chẳng kịp làm gì hơn là liếc mắt nhìn qua hắn, hiển nhiên là chẳng đủ thời gian để phản ứng. Bằng hai bước dài hắn với tới cô, tay phải của hắn khoá cứng xung quanh nòng khẩu súng sẵn của cô và giật mạnh ra khỏi tay cô. “Trở lại vào nhà đi,” hắn quát lên. “Ngay lập tức!”

Cô đứng sững như tượng, nhìn trừng trừng vào Thaniel, chẳng thêm để ý đến Jackson cứ như hắn không hề có ở đó.

“Mày sẽ chết,” cô nói với Thaniel, giọng cô dứt khoát và bình tĩnh.

Thaniel phản xạ như thể hắn bị bắn. “Anh nghe cô ta nói rồi đấy!” hắn rít lên. “Cô ta đe dọa tôi, ngài cảnh sát trường! Hãy bắt giam cô ấy lại!”

“Tôi sẽ quyết định việc đó,” Jackson nói qua kẽ răng.

“Tôi không đe dọa hắn,” cô nói, vẫn bằng cái giọng dứt khoát và đơn điệu ấy. “Tôi chẳng cần phải đe dọa hắn. Hắn sẽ chết chẳng cần tôi nhưng một ngón tay nào đâu.” Cô nhìn lên Jackson lúc nói, và hắn phát hiện ra đang chìm trong đôi mắt xanh sẫm thăm sâu như rừng già, đầy đề phòng, đầy thận trọng và rất tinh tường.

Đột nhiên hắn cảm thấy choáng váng, và lắc đầu một cái thật mạnh. Sức nóng đang bắt đầu lan trong hắn. Mọi thứ đều mờ ảo, trừ khuôn mặt của cô đang ở trung tâm ánh mắt nhìn của hắn.

Cô ấy trẻ hơn là hắn tưởng, hắn lơ mơ suy nghĩ, có lẽ khoảng cuối 20 trong khi hắn đã tưởng cô là một phụ nữ nông thôn thích ẩn dật ở tuổi trung niên, bị mọi phát minh hiện đại bỏ qua. Da của cô quá láng mịn, rám nắng và hoàn hảo. Tóc cô là một lô những gợn xoắn nhỏ màu nâu, và chiếc quần soóc cô mặc ngắn ngang đùi, để lộ ra một cặp chân thanh mảnh, cân đối. Hắn hít thở sâu, đấu tranh với cơn choáng váng, và khi đầu óc hắn đã rõ ràng trở lại, hắn nhận ra là hắn đã trở nên trắng bệch.

Bạn đang đọc truyện *Blue Moon* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2

Cô nhìn chăm chú vào hắn như thể hắn có hai đầu vậy. Đột nhiên cô quay lại và đi vào trong, cánh cửa lưới đóng sầm lại sau lưng cô.

Jackson lại hít một hơi sâu nữa, trở lại với chính mình trước khi quay lại với vấn đề trước mắt. Hắn định khẩu súng sẵn của cô vào tường và đặt súng của mình vào một bên tay khi hắn cuối cùng cũng quay sự chú ý của hắn trở lại Thaniel.

“Đồ chó đẻ!”

Thaniel ắt đã tận dụng cơ hội khi sự tập trung của hắn tan tác. Mặt đất chỗ hắn ta nằm xuống bây giờ trống trơn, và một cái liếc mắt cho Jackson biết khẩu súng trường cũng đã biến mất.

Hắn nhảy khỏi hàng hiên, xuống đất hơi cúi xuống để nấp, khẩu súng cầm sẵn sàng trên hai tay. Đầu hắn quanh tứ phía, nhưng trừ một gợn nhẹ của vài bụi cây, chẳng hề có dấu hiệu nào của Thaniel cả. Jackson lặng lẽ lườn vào rừng gần chỗ mấy cây bụi đang gợn nhẹ, sau đó đứng sững và lắng nghe.

Thaniel, bù lại cho những thiếu sót khác của hắn, lại rất giỏi ở trong rừng. Mắt chừng khoảng 30 giây trước khi Jackson nghe thấy một tiếng răng rắc của cành cây từ xa do một đôi chân không cẩn thận lắm. Hắn bắt đầu lần theo, sau đó ngừng lại. Chẳng ích gì khi đuổi theo hắn ta trong rừng; hắn biết Thaniel sống ở đâu, nếu cô Jones muốn buộc tội hắn vì xâm phạm đất tư và những cáo buộc khác mà Jackson nghĩ có thể được.

Hắn quay lại và nhìn phía sau của ngôi nhà, nép mình giữa những cái cây và hoà lẫn tốt tới mức mà nó trông như là một phần của đất rừng. Hắn cảm thấy miễn cưỡng kỳ cục để đi vào và nói chuyện với cô Jones, một cảm giác về điều gì đó đã mơ hồ thay đổi, ngoài tầm kiểm soát của hắn. Hắn không muốn biết thêm gì về cô ta, hắn chỉ muốn quay lại thuyền của Jerry Watkins và đi xuôi dòng, an toàn rời xa người phụ nữ kỳ lạ có đôi mắt ma mị.

Nhưng nghề nghiệp của hắn đòi hỏi hắn phải nói chuyện với cô ấy, và Jackson là một cảnh sát trường tốt. Đó là lý do hắn ở đây, và đó là vì sao hắn

không thể rời đi mà không gặp cô ấy.

Mặc dù vậy, cảm giác không thoải mái vẫn đeo đuổi hấn, suốt dọc đường vào hàng hiên.

Cái máy giặt cô ấy đã nấp sau khi nãy kiểu đòi cũ có phần vất riêng, hấn hơi ngạc nhiên khi hấn dừng lại trước cửa lưới. Hấn không thể nhìn vào trong nhà; trong nhà không bật đèn, và rừng cây bao quanh tạo ra bóng râm mát đủ để giữ bên trong nhà được mát và mờ tối.

Hấn nhắc nắm tay lên gỗ cửa, ngưng lại, rồi gõ hai tiếng. “Cô Jones?”

“Ồ trong này.” Cô ấy đang ở gần, đứng trong căn phòng ngay sau cánh cửa. Một chút mệt mỏi trong giọng nói mà trước đó chưa hề có.

Cô chẳng mời hấn vào. Hấn hài lòng, bởi vì hấn sẵn sàng không bao giờ bước chân vào ngôi nhà đó. Và sau đó, rất vô lý, việc cô không mời hấn vào nhà làm hấn thấy bức mình. Chẳng đợi lời mời, hấn mở cửa lưới và bước vào trong.

Cô là một hình dáng lơ mờ trong căn phòng mờ tối, đứng rất yên và nhìn chăm chú vào hấn. Có lẽ thị lực của hấn cần điều chỉnh thêm một ít nữa, nhưng hấn có ấn tượng rằng cô hết sức khiếp sợ hấn. Cô thậm chí còn bước lui lại một bước.

Hấn không thể nói được tại sao điều này làm hấn bức mình, nhưng hấn có bức mình, rất bức mình. Adrenaline lại tuôn ra lần nữa, làm các cơ bắp của hấn xiết lại và sẵn sàng hành động, nhưng khôn khiếp nếu hấn biết hấn có thể làm gì được. Hấn phải lấy lời khai của cô, đọc cho cô nghe về Đạo luật ngăn ngừa sự phá rối an ninh trật tự khi bán người khác, rồi rời đi. Đó là tất cả việc cần làm. Chẳng có gì trong những việc đó có thể làm cho hấn quá bức mình và cấu gât thế này.

Nhưng đây đúng là điều hấn đang cảm thấy, mặc cho có hay không tính hợp lý của việc này.

Sự im lặng kéo căng giữa họ, sự im lặng trong đó họ đang ước lượng lẫn nhau. Hấn không biết cô rút ra được kết luận gì về hấn từ hình dạng bên ngoài của hấn, nhưng hấn là người thực thi pháp luật, rất quen thuộc với việc xem xét từng chi tiết của con người và đưa ra nhận xét chớp nhoáng. Hấn phải làm việc đó và hấn phải làm việc đó rất chính xác, bởi vì mạng sống của hấn và những người khác phụ thuộc vào việc hấn hiểu được con người như thế nào.

Cái hấn đang nhìn trong ánh sáng lơ mờ là một phụ nữ trẻ mảnh dẻ rắn chắc, gọn gàng trong cái áo sơ mi hờ tay màu vàng nhạt đang bỏ trong quần sooc kaki, bao quanh gọn gàng một vòng eo săn chắc. Cánh tay trần của cô rám nắng, và những bắp thịt lẳng đẹp rất phụ nữ đã mách bảo hấn rằng cô ấy mạnh mẽ hơn hình dáng của mình và quen lao động.

Cô sạch sẽ, thậm chí cả đôi bàn chân không của mình, - đôi bàn chân mà hấn lưu ý thấy được sơn móng màu hồng khỏe khắn, các ngón chân được cắt giữa, đang bấm sâu xuống sàn, như thể cô phải bắt mình đứng lại đây. Tóc của cô màu nâu, với những lọn xoăn. Cô không xấu mặc dù cũng chẳng phải loại hoa hậu. Cô là người ưa nhìn, khỏe mạnh có đường cong ngọt ngào dưới cằm. Đôi mắt của cô, mặc dù vậy... đôi mắt của cô rất ma mị. Hấn ngần ngại giao mắt một lần nữa, nhưng cuối cùng hấn cũng phải nhìn. Đôi mắt là phần tuyệt nhất của cô, to và trong vắt, thêm một hàng mi dày phủ rợp. Và bây giờ cô đang nhìn hấn với... sự nhẵn nhụi?

Vì Chúa, cô nghĩ hấn sẽ làm gì chứ? Hấn chẳng biết hấn đã đứng đó bao lâu nhìn chăm chăm vào cô. Việc tương tự cũng đã xảy ra ở ngoài hàng hiên, chỉ có điều lần này hấn không cảm thấy choáng váng. Hấn cần phải quan tâm đến công việc và bắt đầu các thủ tục thôi. Ngày mùa hè tuy dài nhưng hấn vẫn muốn rời khỏi dòng sông trước khi mặt trời lặn.

“Thaniel đã trốn thoát rồi,” hấn nói, giọng của hấn thô lỗ không thể giải thích được. Cô nhẹ gật đầu. “Cô thường có thói quen bán người đến thăm viếng à?”

Đôi mắt xanh hẹp lại. “Khi họ dừng thuyền ở phía hạ lưu và đi rón rén hết chặng đường còn lại, vâng, điều đó làm tôi hơi nghi ngờ về lý do họ tìm gặp tôi.”

“Làm thế nào cô biết hấn đang làm gì?”

“Tiếng động vọng đi xa qua dòng nước. Và tôi không có nhiều thuyền đi tới phía nhà tôi trừ thuyền của Harley Whisenant, người đưa thư. Vì Harley đã tới đây buổi sáng, nên tôi biết không phải anh ấy.”

“Cô đã bắn trước.”

“Hấn là kẻ đột nhập. Lần đầu tôi bắn chỉ thiên để cảnh cáo và bảo hấn rút đi. Ngay lúc đó hấn bắn vào tôi. Vẫn đang có một lỗ đạn ở máy giặt của tôi đó, khôn khiếp. Phát súng thứ hai của tôi là để tự vệ.”

“Có thể hấn cũng nghĩ hấn đang tự vệ, vì cô đã bắn trước.”

Cô đưa hấn một ánh mắt ngạc nhiên không tin nổi. “Hấn lên đi vào đất của tôi đến tận nhà của tôi, mang một khẩu súng trường săn hươu, và khi tôi hét bảo hấn rời khỏi thì hấn nổ súng từ chỗ nấp, và đó là tự vệ ư?”

Hấn chẳng hiểu tại sao hấn lại làm khó cô, trừ phi do sự cấu kình gai góc hấn đang có như một cây xương rồng vậy.

“Cô đúng,” hấn đột ngột nói.

“VẬY Ờ, CẢM ƠN ANH QUÁ.”

Hắn bỏ qua lời châm chọc. “Tôi cần phải lấy lời khai.”

“Tôi sẽ chẳng kiện tụng gì đâu.”

Cô không thể chọn cái gì khác hơn để nói mà không chọc giận hắn. Theo ý hắn, một sự tổn hại thêm nữa là khi mọi người từ chối kiện tụng chống lại hành động tội ác. Bất kể lý do của người ta là gì, không muốn “gây rắc rối”, hay muốn cho kẻ phạm tội “một cơ hội khác.” Theo ý hắn tất cả những cái họ đang làm chỉ là cho phép một tội phạm được tự do thực hiện hành động tội ác khác.

Có một vài trường hợp cần lòng khoan dung chút đỉnh, nhưng đây chắc chắn không phải loại đó. Thaniel Vargas không phải là một thiếu niên mới lớn bị bắt khi lần đầu tiên phạm tội, hắn là tên côn đồ luôn mong đợi gây thiệt hại nghiêm trọng cho người khác.

“Xin lỗi tôi nghe không rõ.” Hắn nói nhẹ nhàng, kiểm soát xu hướng muốn gầm lên của hắn, cho cô một cơ hội để suy nghĩ lại tình hình.

Khi hắn chỉ là một trung sỹ trong quân đội, các binh sỹ đã ngay lập tức nhận ra rằng sự nhẹ nhàng là dấu hiệu của nguy hiểm.

Hoặc là Delilah Jones không nhận rõ tâm trạng hắn như những người lính trước kia của hắn, hoặc cô ấy không bị ảnh hưởng bởi quyền lực của hắn. Bất kể lý do gì đi nữa, cô ấy chỉ nhún vai. “Chẳng ích gì cả.”

“Không ích gì?”

Cô bắt đầu nói cái gì đó, sau đó ngừng lại và hơi lắc đầu nhẹ. “Chẳng sao hết,” cô nói, như thể nói với chính mình. Hắn có ấn tượng là cô đang tranh luận với chính mình. Cô thờ dãi. “Mời ngồi, cảnh sát trưởng Brody. Anh sẽ thấy tốt hơn sau khi anh ăn cái gì đó.”

Hắn không muốn ngồi xuống, hắn chỉ muốn ra khỏi đây. Nếu cô không muốn kiện, được thôi. Hắn không đồng ý nhưng quyết định là quyền của cô. Chẳng có lý do gì để hắn ở lại thêm phút nào nữa.

Nhưng khi cô di chuyển im lặng và hiệu quả xung quanh căn bếp cũ xua, thái lát một thứ gì đó có vẻ là bánh mì tự làm, sau đó thái một lát dày giăm bông, và một khoanh pho mát lớn. Cô lấy một cốc nước từ xô nước, và đặt bữa ăn đơn giản lên bàn.

Jackson quan sát cô qua khe mắt. Mặc kệ tâm trạng cáu kỉnh của hắn, hắn thấy ngưỡng mộ cách cô khéo léo và rất nữ tính làm mọi việc, không hề kiêu cách điệu dàng hay quá chú tâm. Cô cũng làm cho mình một cái sandwich mặc dù không dĩa bằng của hắn và không có pho mát. Cô ngồi xuống đối diện chỗ cô đã chỉ hắn ngồi, và nhướn mắt lên dò hỏi khi hắn hơi ngập ngừng.

Hình ảnh cái bánh sandwich làm hắn chảy nước miếng. Hắn quá đói đến nỗi bụng hắn sôi lên. Vậy là hắn bỏ áo chống đạn và để khẩu súng sang bên, sau đó ngồi xuống và đưa đôi bốt của mình xuống dưới bàn. Chẳng nói một lời, họ bắt đầu ăn.

Giăm bông ngon tuyệt, pho mát thì béo ngậy. Hắn ăn hết miếng sandwich trước khi cô kịp cắn được vài miếng cái bánh của mình. Cô đứng dậy và bắt đầu làm một cái nữa cho hắn. “Không, một là đủ.” hắn nói dối, không muốn đẩy cô vào rắc rối nào hơn nữa, không muốn ở lại lâu thêm nữa.

“Tôi đã nghĩ là,” cô nói, giọng cô nhỏ xíu. “Tôi không quen làm đồ ăn cho một người đàn ông to lớn như anh. Ba của tôi gầy nhỏ, ông không ăn nhiều hơn tôi.”

Trong ba mươi giây sau, một chiếc bánh sandwich dày khác lại đặt trước mặt hắn. Cô ngồi xuống lần nữa và nhặt miếng sandwich của mình lên.

Lần này hắn ăn chậm hơn, thưởng thức mùi vị. Khi hắn nhai bánh, hắn đánh giá xung quanh. Có gì đó ở căn nhà này làm hắn áy náy, và bây giờ hắn nhận ra đó là gì: sự im lặng. Không có tiếng tủ lạnh hoạt động rì rầm, không có tiếng ti vi quang quác xung quanh, không có tiếng máy nước nóng thổi khí và rít lên.

Hắn nhìn quanh. Ở đây không có tủ lạnh. Không đèn. Không ánh sáng trên đầu. Cô đã lấy nước từ một cái xô. Hắn nhìn vào bồn rửa, không có vòi nước. Mọi điều đã hiển nhiên, nhưng hắn vẫn hỏi, “Cô không có điện ở đây à?” bởi vì thật không thể tin nổi là cô không có điện được.

“Không.”

“Không điện thoại, không cách nào gọi người tới giúp nếu cô cần ư?”

“Không. Tôi chẳng bao giờ cần sự giúp đỡ cả.”

“Cho đến hôm nay.”

“Tôi có thể giải quyết với Thaniel. Hắn đã tìm cách bắt nạt tôi từ thời còn đi học.”

“Đã bao giờ hắn lần theo cô mà có súng chưa?”

“Chưa theo như tôi nhớ, nhưng dù sao tôi cũng không quá chú ý đến hắn.”

Cô hắn phải điên rồi. Hắn muốn lắc mạnh cô, muốn đặt tay hắn lên cánh tay trần kia và lắc cho đến khi răng cô va vào nhau lách cách. “Cô thật may

mắn chưa bị hăm hiếp hay giết chết.” hấn cắt ngang.

“Đó chẳng phải may mắn đâu,” cô sửa lại. “Đó là có sự chuẩn bị.”

Ngược với mong muốn, hấn cảm thấy thú vị. “Loại chuẩn bị gì thế?”

Cô ngồi dựa lưng vào ghế, nhìn quanh ngôi nhà yên ắng. Điều đập mạnh vào Jackson là cô rất thoải mái ở đây, một mình trong rừng, không có bất cứ tiện nghi hiện đại mà mọi người khác nghĩ là họ phải có. “Đầu tiên đây là nhà tôi. Tôi biết từng inch của cánh rừng, mỗi tầng tảo ở dòng sông. Nếu tôi phải lẩn trốn, Thaniel chẳng bao giờ có thể tìm ra tôi.”

Quan sát cô thật gần, Jackson thấy một nụ cười bí mật lẩn khuất trong đôi mắt xanh và hấn biết, cũng chắc chắn như hấn biết tên mình, rằng cô chẳng tin rằng cô có bao giờ kém cỏi đến mức phải lẩn trốn. “Thế còn về những cái khác?” hấn hỏi, giữ giọng mình bình thường.

Cô trao hấn một nụ cười chậm rãi, và hấn có cảm giác là cô hài lòng với đầu óc sắc sảo của hấn.

“À, chỉ là vài thứ nhỏ giúp cảnh báo sớm cho tôi thôi. Chẳng có gì gây chết người được ở đó, trừ khi anh bước lên một con rắn hổ mang nước hoặc ngã xuống nước và chìm.”

Hấn chăm chú nhìn miệng cô, và cảm thấy một cú xóc nhẹ, như một cú nữa của adrenaline. Mặc cho sự mát mẻ của ngôi nhà, hấn đột nhiên vã mồ hôi. Lạ chưa, hấn hy vọng cô không cười thêm lần nữa. Nụ cười của cô thật có vẻ ngại ngùng và khêu gợi, và rất đàn bà, loại nụ cười một phụ nữ trao cho đàn ông sau cuộc làm tình của họ, nằm ngủ lơ mơ trên tấm drap giường lộn xộn khi mưa rơi bên ngoài và chỉ có họ trong cái kén riêng tư của mình.

Sự nhận thức về tình dục không được chấp nhận ở đây. Hấn phải rất cẩn trọng trong những trường hợp như thế này. Hấn là một người đang thi hành công vụ, một mình với một người phụ nữ trong ngôi nhà của cô ấy mà hấn đang có trách nhiệm chính thức. Đây không phải là thời điểm hay nơi chốn để quyền rũ cô ấy.

Sự im lặng lại rơi xuống họ một lần nữa, sự im lặng trong đó họ đang nhìn nhau qua cái bàn. Cô hít một hơi sâu, và động tác hít vào nâng ngực cô lên rõ qua làn vải cotton mỏng của áo. Núm vú của cô hấn rõ ra ngoài, dựng đứng và săn lại, bóng sẫm tối của quầng vú có thể nhìn thấy mờ mờ nơi chúng đè vào vải. Cô đang lạnh hay bị khuấy động? Da tay của cô rất mịn; không hề có những nốt gai ốc vì lạnh.

“Tôi phải đi thôi,” hấn nói, đấu tranh với sự khản đặc thanh linh trong cổ họng, và sự cương cứng trong quần của mình. “Cảm ơn đã cho tôi ăn sandwich. Tôi đã rất đói.”

Cô trông có vẻ vừa nhẹ nhõm vừa miễn cưỡng. “Không có chi. Anh trông có vẻ rất đói, nên tôi.” Cô ngừng lại, và phẩy tay. “Đừng để ý. Tôi rất vui vì có anh ăn cùng. Và anh nói đúng về chuyện phải đi; nếu tôi không nhầm, tôi đã nghe thấy tiếng sấm chỉ khoảng 1 phút trước.” Cô đứng dậy và thu dọn cốc tách, mang chúng tới bồn rửa.

Hấn cũng đứng dậy. Có điều gì đó ở cái câu nói dở dang của cô lôi cuốn hấn. Hấn phải bỏ qua chuyện đó, nên chào tạm biệt rồi đi ra thuyền và rời khỏi. Hấn không nghe thấy tiếng sấm nào, dù khả năng nghe của hấn khá tốt, nhưng đó là một lý do tốt để có thể rời khỏi đây. Hấn biết thế, nhưng hấn vẫn hỏi “Nên cô – cái gì?”

Cái nhìn chăm chú của cô trượt khỏi hấn, như thể cô đang xấu hổ. “Nên tôi ... nghĩ anh có thể đã bị lỡ bữa trưa.”

Làm thế nào cô biết được việc đó? Tại sao cô lại có thể nghĩ đến nó nữa chứ? Hấn không thường bỏ bữa, và làm thế quái nào mà cô biết trông hấn có vẻ đói hay không, khi cô chưa bao giờ nhìn thấy hấn trước đây? Tất cả những cái cô biết là sự cẩu thả mà hấn thể hiện.

Phù thủy. Từ đó đột nhiên thì thào trong đầu óc hấn, thậm chí ngay cả khi hấn biết điều đó là vô lý. Cho dù hấn có tin vào phép yêu thuật, điều mà hấn không tin, thì từ những gì hấn biết, chẳng có gì liên quan đến việc nói một người có bỏ qua bữa ăn của anh ta hay không.

Cô đã lưu ý là hấn cẩu kính, và thêm vào đó là một cái bụng rỗng không. Hấn không để ý về nguyên do, nhưng hấn thường thấy mẹ hấn thường phục vụ ba hấn thức ăn để làm cho ông chóng qua những cơn đau đầu kinh khủng. Đó là chuyện phụ nữ, chứ không phải chuyện phù thủy.

“Meo.”

Hấn gần như nhảy dựng lên. Bây giờ không phải là lúc để phát hiện ra cô còn có một con mèo.

“Mày đây rồi,” cô ngân nga, nhìn xuống chân hấn.

Hấn cũng nhìn xuống, và thấy một con mèo trắng to tướng lông mịn có cặp tai và đuôi màu đen, đang cọ cọ vào cái bốt bên phải của hấn.

“Tôi nghiệp mày,” cô nói, vẫn tiếp tục ngân nga, và nhào tới để nhấc nó lên, giữ nó trong tay như là bé em bé. Con mèo hoàn toàn thư giãn, bụng ngửa lên, mắt nhắm hờ sung sướng khi cô mon trớn ngực nó. “Tiếng động có làm mày sợ không? Kề xấu đã đi rồi, và hấn sẽ chẳng làm phiền chúng ta nữa đâu, tao hứa đấy.” Cô nhìn lên Jackson. “Eleanor đang chờ. Tụi mèo con sẽ ra đời bất cứ lúc nào đấy, tôi nghĩ vậy. Nó mới xuất hiện khoảng một tuần trước đây, nhưng nó có vẻ rất thuần và được chăm sóc tốt, nên tôi nghĩ có ai đó đã đưa nó về nông thôn và bỏ nó đó, thay vì chăm sóc cho một lứa mèo đẻ.”

Con mèo có vẻ thuộc giống mèo Buddha, béo mập. Thông thường ta hay nghĩ chúng phải màu đen, trắng không, hoặc mọi con mèo phải như vậy, thậm chí cả một con mèo trắng béo này?

Hắn không thể cưỡng lại việc với tay ra và vuốt ve cái bụng căng tròn đó. Mất con mèo nhấm tịt hết lại và nó bắt đầu gừ gừ to đến nỗi tiếng nó nghe như động cơ chạy không tải.

Delilah cười. “Cẩn thận đấy, nếu không anh sẽ có một kẻ nô lệ suốt đời. Có lẽ anh sẽ thích mang nó về với anh?”

“Không đâu, cảm ơn,” hắn nói khô khan. “Nhưng mẹ tôi có thể thích có một con mèo. Con mèo cũ của bà chết năm ngoái và bà chưa có con vật nuôi nào khác lúc này cả.”

“Vậy thì hãy quay lại xem sao trong khoảng sáu hoặc bảy tuần nữa.”

Đó không chính xác là một lời mời để tới thăm sớm bất cứ lúc nào, hắn nghĩ. Hắn nhặt khẩu súng và áo chống đạn lên.

“Tôi đi đây, cô Jones. Cảm ơn cô lần nữa vì mấy cái bánh sandwich nhé.”

“Lilah.”

“Hà?”

“Xin cứ gọi tôi là Lilah. Tất cả các bạn tôi đều gọi tôi thế.” Cô gửi đến hắn một cái nhìn cảnh cáo rõ ràng. “Không phải Delilah, xin anh.”

Hắn cười thầm. “Đã rõ. Tôi đoán cô thường bị trêu chọc vì cái tên ở trường phải không?”

“Anh không thể biết được đâu,” cô nói đầy tâm trạng.

“Tên tôi là Jackson.”

“Tôi biết.” Cô mỉm cười. “Tôi đã bỏ phiếu cho anh. Jackson là một cái tên Texas nghe dễ thương.”

“Thì tôi là một gã Texas dễ thương mà.”

Cô phát ra một âm thanh mơ hồ, như thể cô không đồng ý với anh nhưng không muốn lộ ra hay phát biểu. Hắn nghiêng rằng khi quay ra cửa. Gặp Delilah Jones đã rất thú vị. Hắn không biết điều này có tốt hay không, nhưng nó chắc chắn là thú vị. Ảnh hưởng của trăng tròn lần hai hắn phải đạt đỉnh hôm nay. Khi mọi thứ đã được giải quyết và hắn có thời gian denghi lại mọi chuyện, khi hắn có thể hoàn toàn dựa trên lý lẽ để nghĩ về mọi điều kỳ cục và đạt tới lời giải thích có lý, có lẽ hắn sẽ quay trở lại – và không phải với tư cách nhân viên chính quyền.

“Sử dụng cửa trước đi.” Cô nói. “Nó gần hơn.”

Hắn theo cô đi qua ngôi nhà nhỏ. Hắn nhìn ra được ngôi nhà chỉ có 4 phòng: bếp và phòng khách ở một cánh, và mỗi phòng đều có một phòng khác mở cửa thông sang. Hắn đoán ra hai phòng khác là phòng ngủ. Căn phòng khách chỉ đơn giản được trang bị một cái đi văng và một cái ghế bập bênh, đặt xung quanh một tấm thảm sẫm trải trước lò sưởi đá. Những ngọn đèn dầu đặt trên mặt lò sưởi và trên một cặp bàn nhỏ để bên cạnh đi văng và ghế. Ở một góc phòng đặt cái máy khâu đạp chân. Một cái chần chần tự làm treo trên một bức tường, một cảnh cây và nước màu sắc sáng sủa hắn phải mất vài thời hạn mới làm nổi nó. Ở một bức tường khác là giá sách, chắc chắn là cũng tự làm lấy, cao từ sàn đến trần, nhét đầy sách, cấasách bìa cứng và báo chí.

Toàn ngôi nhà làm cho hắn cảm thấy như thể hắn đã bước lui lại cả thế kỷ, hoặc ít nhất ½ thế kỷ. Một thiết bị hiện đại duy nhất hắn nhìn thấy là cái đài radio nghe tin thời tiết chạy bằng pin, đặt cạnh ngọn đèn dầu trên mặt lò sưởi. Hắn hài lòng thấy cô có nó; cả vôi rồng và bão đều có thể xảy ra ở đây.

Hắn bước ra ngoài hàng hiên, Lilah ngay đằng sau hắn, vẫn còn đang ẵm con mèo. Hắn chợt đứng khựng lại, nhìn vào bến tàu. “Đồ chó đẻ,” hắn nói nhỏ.

“Gì cơ?” Cô đẩy vào sau lưng hắn, và hắn nhận ra hắn đang chắn mắt tầm nhìn của cô.

“Cái thuyền mất rồi,” hắn nói, bước sang bên để cô có thể thấy.

“Cô nhìn chăm chú vào bến thuyền trống rỗng, đôi mắt xanh của cô mở to mất hết can đảm. Cái thuyền đẩy bằng của cô biến mất, cả cái thuyền câu cá vược của Jerry Watkins cũng mất luôn.

“Hắn đã quay lại lần nữa và cắt dây neo thả thuyền trong khi chúng ta đang ăn. Chúng không thể trôi xa được. Nếu tôi đi dọc bờ sông, tôi có lẽ sẽ tìm được chúng.”

“Thuyền của tôi có mái chèo.” Cô nói “Tôi luôn luôn để chúng ở đó phòng trường hợp tôi gặp trục trặc với động cơ. Hắn chẳng cần phải cắt dây neo thuyền đâu, hắn có thể trèo cái thuyền của tôi đi, và kéo thuyền của anh theo. Làm thế giúp hắn tránh được việc phải cuốc bộ về thuyền của mình, và một khi hắn đã về đến thuyền của mình, hắn sẽ để dòng nước cuốn thuyền của chúng ta đi. Tôi đoán chắc chúng phải cách đây ít nhất 1 dặm về hạ nguồn, có thể còn xa hơn. Đây là nếu hắn không quyết định đánh chìm chúng.”

“Tôi sẽ gọi giúp đỡ-” hắn bắt đầu nói, ý nghĩ đó tự động đến nhanh tới nỗi từ ngữ vọt ra trước khi hắn nhận thấy là hắn không có máy bộ đàm bây giờ. Hắn cũng chẳng có điện thoại di động nữa. Chúng đều đang ở trong chiếc Cherokee mà Charlotte Watkins đã lái về nhà.

Và Delilah cũng không có điện thoại. Hấn nhìn xuống cô. “Tôi không dám nghĩ là cô có radio liên lạc bằng sóng ngắn?”

“Tôi e là không có đâu.” Cô bắt đầu nhìn chăm chú vào dòng sông nơi thuyền của cô biến mất như thể cô có thể có lại được nó vậy.

“Chúng ta mắc kẹt lại đây. Cả hai chúng ta.”

“Không lâu đâu. Điều phối viên-”

“Jo phải không?”

“Jo.” Hấn thắc mắc cô biết Jo rõ đến mức nào. Jo chẳng hề nói gì như là họ có gì hơn là sự quen biết sơ sọ, nhưng Lilah không chỉ biết điều phối viên của hấn là ai, cô còn gọi cô ấy là Jo thay vì Jolene, là tên thực của cô ấy. “Cô ấy biết tôi ở đâu, và cô ấy chắc sẽ gửi ai đó tới sau ngay khi người nào đó rảnh. Một viên phó cảnh sát sẽ tới liền thôi.”

“Không thể được, trừ khi người nào đó đã phải đang trên đường tới đây.” cô nói. “Nhìn kia.”

Cô chỉ về phía tây nam. Jackson nhìn theo và lăm bầm chửi thề. Một đám mây giông hình nấm lớn và tím đen đã bao phủ cả bầu trời chiều. Hấn có thể cảm thấy hơi thở của nó lúc này đây trong con gió trong lành đang thổi mát hấn, có thể nghe thấy tiếng của nó qua âm thanh ỳ ảm trầm buồn của sấm khi chúng tới chỗ họ.

“Một cơn giông có lẽ không kéo dài lâu.” Ít nhất thì hấn hy vọng vậy. Theo cách mà mọi thứ xảy ra hôm nay, rồi cơn bão sẽ ngưng lại giống như hiện nay nó đang ở trên đầu họ vậy.

Cô đang lo lắng nhìn về phía đám mây. “Tôi nghĩ tôi nên bật radio cảnh báo thời tiết lên,” cô nói và quay vào bên trong, bồng Eleanor trong tay. Jackson liếc mắt giục giữ về phía dòng sông một lần nữa.

Không khí tích đầy điện, lăm dưng lờng ở cánh tay của hấn. Luồng sét giáng xuống, sáng lòa từng đợt, và sấm lại rền rĩ.

Hấn sẽ chết tắc ở đây ít nhất là vài giờ, và có thể là cả đêm luôn. Nếu hấn bị mắc kẹt lại đầu đó, tại sao nơi đó lại không phải chính là ngôi nhà của hấn chứ? Luôn luôn có một mớ những vụ tai nạn vào những đêm mưa bão, và những cảnh sát viên cần hấn.

Thay vào đó, hấn lại đang ở đây, trong một ngôi nhà ở một nơi tách biệt, làm bạn với một phù thủy và con mèo chữa của cô ấy.

Bạn đang đọc truyện *Blue Moon* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3

Lilah đặt Eleanor xuống sàn nhà và bật radio cảnh báo thời tiết lên, sau đó đi vào phòng ngủ, căn phòng mở ra phòng khách và kéo các cửa sổ lật xuống. Cửa sổ phía trước được hàng hiên rộng bảo vệ nên mưa khó có thể hắt vào từ phía đó. Một tai vắn đề ý nghe radio, cô đi tiếp vào phòng ngủ phía sau để đóng cửa sổ.

Cô biết rằng ngài cảnh sát trưởng Brody đã vào từ ngoài hàng hiên, nhưng cô cố ý bỏ qua hấn, làm những việc cần phải làm. Hấn thật sự rất to lớn so với căn nhà nhỏ bé của cô, quá cứng rắn, quá quyền lực, quá ... quá đàn ông.

Hấn đã phá vỡ cuộc sống thanh bình của cô nhiều hơn là Thaniel Vargas đã bao giờ mơ làm được. Jo đang nghĩ cái quỷ gì mà gửi hấn đến đây chứ? Nhưng tất nhiên Jo không thể biết, và cô ấy đã, rất chính xác, lo lắng về Thaniel đấy chứ.

Ừ thì, Thaniel tội nghiệp sẽ không bao giờ quấy rầy cô lần nữa, và cô chẳng thể làm gì được cả. Nếu hấn không bỏ chạy cô có thể - ừ, việc cô có thể hay không có thể giúp hấn không phải là điểm cần bàn đến nữa, bởi vì bây giờ đã là quá muộn.

Tuy nhiên, sự ân hận vẫn dâng đầy trong cô. Mặc cho lỗi lầm của Thaniel như thế nào – và hấn phạm đầy lỗi lầm – cô chẳng mong hấn bị bất cứ tổn hại nào. Và mặc dù cô có thể tìm cách giúp nếu ... nếu hấn đừng chạy mất, nhiều năm trải qua những kinh nghiệm đau đớn đã dạy cô rằng thực ra có rất ít việc cô có thể làm để thay đổi số phận. Đó là vì sao mà ngài cảnh sát trưởng lại làm cô trở nên hết sức hoang mang.

Cô đã biết, từ giây phút cô nhìn thấy hấn, rằng hấn mang định mệnh phá hủy cuộc đời an toàn, thoải mái quen thuộc của cô. Cô muốn đi càng xa càng tốt khỏi hấn nếu cô có thể, cô muốn đẩy hấn ra khỏi nhà của mình và khóa cửa lại, cô muốn ... muốn bước vào trong vòng tay của hấn và gục đầu vào bờ vai rộng đó, để hấn ôm cô và hôn cô và làm mọi thứ hấn muốn cho cô.

Trong cả đời cô, cô chưa bao giờ gặp một người đàn ông, cả thanh niên choai choai và đàn ông chừng chạc, mà gọi ra được thậm chí chỉ một chút dự vọng nhỏ xíu nhất của cô. Cô luôn luôn cảm thấy tách biệt với phần còn lại của thế giới, mãi mãi cô độc vì cô là ai. Ý nghĩ sống cô độc cả đời chưa bao giờ làm cô buồn phiền cả, thậm chí là ngược lại. Cô thích thú với sự cô độc của mình, cuộc đời của mình, cảm giác của cô là hoàn toàn của cô. Có quá

những người không bao giờ đạt tới sự toàn vẹn, và dùng cả đời của mình để tìm kiếm một ai đó hay một cái gì đó là cho họ trở thành toàn vẹn, không bao giờ nhận thức được câu trả lời nằm ngay đó trong chính bản thân họ. Cô thích sự bầu bạn của chính mình, cô tin tưởng quyết định của chính mình, và cô yêu thích việc cô làm. Chẳng có gì – không thứ gì – trong cuộc sống của mình mà cô muốn thay đổi.

Nhưng Jackson Brody đã thay đổi mọi thứ, mặc cho cô có muốn hắn làm điều đó hay không.

Đó không chỉ là vì hào quang của hắn tấn công cô, mặc dù hào quang của hắn đầy đặc đến mức làm cô suýt bị mê hoặc. Tất cả các màu của hắn đều rõ ràng: Mầu đỏ sẫm của nhục dục, mầu xanh dương của sự bình tĩnh, mầu xanh ngọc lam của cá tính sôi nổi, mầu cam của sức mạnh, với sự thay đổi tuần tự của tâm hồn giữa tím và vàng lẫn mầu xanh lá cây. Chẳng có gì của hắn tối tăm hết. Hắn rất thẳng thắn, tự tin và khỏe mạnh.

Điều làm cô sợ hãi, dù vậy, lại là một ánh lóe lên bất thành linh của viễn ảnh. Cô không thường có chúng, tài năng đặc biệt của cô là khả năng nhìn thấy được hào quang. Nhưng đôi khi cô có sự nổ bùng đột ngột của việc nhìn thấu mọi việc và hiểu biết, và cô chưa bao giờ sai. Không một lần nào. Chỉ như là khi cô nhìn vào Thaniel và cô biết hắn sẽ sớm chết thôi, khi cô lần đầu tiên nhìn vào Jackson Brody, một lần sống của sự nhận thức trào ra mạnh mẽ đến mức cô gần như khụy gối. Người đàn ông này sẽ là người yêu của cô. Người đàn ông này sẽ là tình yêu của cô, tình yêu duy nhất trong đời cô.

Cô không muốn một người yêu! Cô không muốn có một người đàn ông quay quanh, len vào đường đi của cô, can thiệp vào công việc của cô.

Hắn sẽ, cô biết là hắn sẽ. Hắn gây ấn tượng với cô là một người nôm nong, quen việc ra lệnh, hơi độc đoán, và chúa tể, quyến rũ lả lợ. Hắn chắc chắn không muốn sống ở đây, không có một tiện nghi hiện đại nào mà hắn đã quen dùng, trong khi cô lại thích thú hơn với cuộc sống giản tiện của mình. Cô cảm thấy tốt hơn khi không có sự ồn ã nhộn nhịp, không có tiếng thiết bị điện chạy rì rì liên miên không dứt. Tuy vậy, hắn chắc chắn mong cô chuyển xuống thị trấn, hoặc ít nhất nơi nào đó ít cách biệt hơn và dễ tới hơn.

Một khi hắn nhận ra rằng cô không thể chuyển chỗ, hắn sẽ có thể nhượng bộ, nhưng với sự chiều có tẻ nhạt. Hắn sẽ tranh luận rằng hắn không thể gặp cô được thường xuyên như hắn có thể nếu cô ở gần hơn. Hắn sẽ tới thăm cô bất cứ khi nào thuận tiện cho hắn, và sẽ trông chờ cô bỏ ngang mọi việc cô đang làm bất cứ khi nào hắn kéo thuyền của mình lên bến tàu. Nói tóm lại, hắn sẽ gặp nhiều bất tiện vì cô, mà chẳng có gì cô có thể làm được để giúp hắn. Vì mọi thành công mà cô từng có với việc lãng tránh và thay đổi số phận, cô có thể tốt nhất là cởi bỏ quần áo của mình bây giờ và dắt hắn vào phòng ngủ.

Vậy là lại thêm một bản khoản khác. Cô rất ít kinh nghiệm trong lĩnh vực phòng the. Việc này chưa từng làm cô băn khoăn trước kia, bởi vì cô chẳng hề có một cảm giác nào dù là mơ hồ về mong muốn có được những kinh nghiệm loại đó. Bây giờ thì cô muốn. Chỉ nhìn hắn thôi đã làm cô thấy ấm áp và hơi hụt hẫng; ngực của cô râm ran, và cô phải ép hai đùi của mình lại để kiềm chế cơn nóng bỏng giữa hai chân. Vậy ra đó là thèm khát dục vọng. Cô đã từng thất vọng, và bây giờ thì cô đã biết. Thảo nào mọi người hành động như bị điên khi họ bị dục vọng làm khổ.

Nếu Thaniel đừng ăn trộm mấy con thuyền, ngài cảnh sát trưởng hắn đã đi rồi, và cô sẽ không còn nhìn thấy hắn một lần nữa, chắc còn lâu nếu có đi chăng nữa. Cô sẽ quay về với cuộc đời yên ả, thoải mái của cô. Nhưng cô hẳn phải biết trước cái vụ chơi khăm với đám thuyền đó chứ, làm gì còn cách nào khác nữa đâu để Số phận có thể sắp xếp cho Jackson phải ở lại đây chứ? Và tất nhiên cả cơn bão cũng tới đúng lúc, ngăn mọi thuộc cấp của hắn có thể tới đây.

Tất cả mọi thứ là không thể tránh được. Mặc cho những hình ảnh cô nhìn thấy được có không thể hiểu được đến thế nào, gần như ngay tức khắc nó sẽ tạo dựng một chuỗi các sự kiện và mang lại kết quả cuối cùng mà cô nhìn thấy trước.

Đây không phải lần đầu tiên cô ước cô không khác người như vậy. Cô ước mình đừng biết trước mọi việc sẽ xảy ra trước khi chúng xảy ra; điều mà nhiều người cầu xin có được. Tuy thế cô không hối tiếc việc nhìn được hào quang: cuộc sống của cô sẽ đơn điệu ít sắc màu và ít thú vị hơn nếu cô không còn nhìn được hào quang nữa. Cô không cần nói chuyện với ai để biết người đó cảm thấy thế nào; cô có thể nhìn được khi nào người ta buồn, hay vui hay đang ốm. Cô có thể nhìn thấy những ý niệm xấu, sự không thành thật, tính bần tiện, nhưng cô cũng có thể nhìn thấy niềm vui, và tình yêu và lòng tốt.

“Có gì không ổn à?”

Hắn đang đứng ngay đằng sau cô, và sự sắc nhọn trong giọng của hắn báo với cô rằng cô đã đứng tại chỗ, nhìn vô định một lúc lâu. Lạc trong ý nghĩ của mình chẳng phải vấn đề gì lớn lắm khi cô ở một mình, nhưng có lẽ là trông kỳ cục với người khác. Cô chớp mắt, kéo mình về thực tại “Xin lỗi,” cô nói, không quay lại nhìn hắn. “Tôi chỉ đang mơ mộng một chút.”

“Mơ mộng ư?” Hắn nghe không tin chút nào, và cô chẳng trách hắn được.

Một người đã cố giết cô chưa tới 1 giờ trước, họ bị mắc kẹt, và một cơn bão lớn khác thường sắp trút xuống họ, đó hẳn đủ để giữ ý nghĩ của cô dưới mặt đất. Cô nên nói là cô đang nghĩ, thay vì nói mình mơ mộng; ít ra nó nghe còn có lý. “Bỏ qua đi. Đã có thông báo thời tiết hay cảnh báo nào trên radio chưa?”

“Một cơn bão kèm giông lớn được cảnh báo cho đến 10 giờ đêm nay. Gió mạnh, mưa đá lớn đủ gây hại.”

Hàng giờ. Họ phải ở đây một mình với nhau hàng giờ. Hắn có lẽ sẽ phải ở đây đến sáng. Cô sẽ phải làm gì với hắn đây, người đàn ông cô sẽ yêu nhưng bây giờ thì chưa? Cô mới chỉ gặp hắn, cô chẳng biết gì về hắn trên bình diện cá nhân. Cô có bị hắn thu hút, đúng, nhưng yêu? Không có vẻ lắm. Chưa, dù sao cũng chưa.

Một cơn gió trong lành đầy mùi mưa thổi qua cửa lưới. “Bão đến rồi,” hắn nói, và cô quay đầu lại nhìn màn mưa quét từ thượng nguồn đến ngôi nhà.

Một tia sét đánh thẳng xuống, một tràng sấm làm rung chuyển cửa sổ. Eleanor kêu meo meo, và tìm chỗ nấp trong cái hộp bìa carton mà Lilah đã phủ thêm khăn tắm cũ làm thành giường cho con mèo. Jackson đi lui tới trong căn phòng nhỏ. Lilah nhìn hắn đang điên tiết, cô thầm mong hắn biến mất với

dòng nước. Điều làm hấn cáu tiết là hấn không thể làm cách nào để tác động tới thời tiết, để hoặc có thể hoãn cơn bão lại hoặc làm cho nó chóng kết thúc, để một trong những cảnh sát viên của hấn có thể để mạo hiểm đi lên thượng nguồn kiểm hấn. Cô nhún vai không quan tâm. Mặc kệ hấn cáu kỉnh; cô còn có việc phải làm.

Màn mưa đầu tiên đập vào ngôi nhà, đổ như trút xuống mái tôn. Những tia nắng chiều muộn đã bị xóa sạch, làm căn phòng tối lại. Cô đi xuyên qua bóng tối mờ mờ tới cây đèn dầu đặt trên mặt lò sưởi, tay cô đặt chính xác lên hộp diêm. Tiếng đánh diêm loạt xoạt không nghe thấy được trong sự ầm ỹ của cơn mưa, nhưng hấn quay lại luồng ánh sáng nhỏ bất ngờ và quan sát cô nhấc cái chao đèn lên và chạm cây diêm vào bắc, sau đó đặt chao đèn trở lại. Cô thổi tắt que diêm và ném vào lò sưởi.

Chẳng nói một lời, cô quay trở lại bếp và lặp lại việc châm đèn, dù có tới 4 cái đèn dầu dưới bếp vì cô thích nhiều ánh sáng hơn khi cô làm việc. Lửa trong bếp lò đã hơi lụi; cô mở cửa, cời than lên và bỏ thêm ít củi.

“Cô đang làm gì vậy?” hấn hỏi từ lối cửa ra vào.

Bực mình cô nhướn mắt lên. “Nấu ăn.” Có lẽ hấn chưa bao giờ nhìn thấy việc này trước đây.

“Nhưng chúng ta vừa mới ăn thôi mà.”

“Đúng vậy, nhưng mấy cái sandwich đó chẳng thể no lâu được, nếu tôi đúng.” Cô quan sát hấn, ước chừng hấn đang đứng dựa vào khung cửa. Cao hơn 6 feet một chút, cô đoán, và ít nhất phải 200 pound (khoảng 1,82 m & 90kg). Hấn trông rất cơ bắp, theo cách vai của hấn lấp đầy bên trong áo, có thể hấn còn nặng hơn nữa. Người đàn ông này hấn phải ăn rất nhiều. Hấn vào phòng và sắp lại cái bàn, quay ghế lại để có thể nhìn cô, đôi chân dài của hấn duỗi ra và gác lên nhau. Ngón tay của hấn nhịp nhịp trên bàn. “Việc này làm tôi phát điên,” hấn thú nhận.

Giọng cô lạnh lùng. “Tôi có thấy.” Cô đổ một ít nước vào chậu rửa rồi rửa tay.

“Thường thì tôi có thể làm gì đó. Thông thường, trong thời tiết xấu, tôi có việc phải làm, hoặc là làm với mấy vụ đâm xe hoặc kéo người ra khỏi mấy con đường lút lội. Tôi cần phải ở ngoài đó vì mấy người phụ tá của tôi sẽ bận bịu lắm đấy.”

Vậy đó là lý do hấn bồn chồn và cáu kỉnh; hấn biết sự giúp đỡ của hấn là cần thiết, nhưng hấn không thể rời khỏi đây. Cô thích cảm giác trách nhiệm cao này của hấn.

Hấn im lặng quan sát khi cô chuẩn bị khay bánh mỳ, dàn đều nó bằng cái thìa chống dính. Cô với lấy cái bát trộn bột và múc một ít bột vào đó, bỏ thêm bột nở và nước sữa (chất lỏng còn lại sau khi tách bơ khỏi sữa), và thọc tay vào bát trộn.

“Tôi không thấy ai làm việc này đã nhiều năm rồi.” Hấn cười và tiếp tục nhìn tay cô, khéo léo trộn và nhào bột. “Bà tôi thường làm, nhưng tôi không nhớ có bao giờ nhìn thấy mẹ tôi là bánh bằng tay.”

“Tôi không có tủ lạnh,” cô nói rất thiết thực. “Do vậy bột lạnh không dùng được.”

“Cô có bao giờ muốn có mấy thứ như tủ lạnh hay bếp lò điện chưa? Việc không có điện có làm cô khó chịu không?”

“Tại sao tôi lại phải khó chịu chứ? Tôi không lệ thuộc vào một cọng dây để có hơi ấm và ánh sáng. Nếu tôi có điện, thì điện phải bị cắt ngay lúc này và tôi không thể nấu ăn được.”

Hấn xoa quai hàm, lông mày nhíu lại khi hấn nghĩ. Cô thích hình ảnh này, cô mơ màng, nhìn hấn trong khi vẫn tiếp tục nhào bột. Lông mày hấn thẳng và sẫm, hình dáng rất đẹp. Mọi thứ của hấn đều đẹp. Cô cá là mọi phụ nữ còn độc thân trong thị trấn, và cả vài phụ nữ đã lập gia đình, đều thêm muốn hấn. Tóc ngắn sẫm màu, đôi mắt màu xanh nước biển sáng, quai hàm mạnh mẽ, đôi môi mềm mại – cô không biết làm sao cô biết môi hấn mềm, nhưng cô biết. Oh, yeah, họ đều thêm muốn hấn. Cô cũng thấy mình hơi ảm lên.

Cô nghĩ tới việc bước tới với hấn và ngồi dang chân phủ lên hấn, và một cơn đổ mặt ngay tức khắc tràn qua khắp người cô. Ấm cái chân cô ấy, cô nghĩ cô có thể tắm trong mồ hôi ngay trong một phút nữa thôi.

“Vận hành một đường dẫn ga có thể còn khó hơn là vận hành một đường dây điện,” hấn lơ mơ, đầu óc hấn vẫn còn đang ỏ quanh cái chuyện tiện nghi của thời hiện đại. “Tôi đoán cô có thể có một thùng chứa propane, nhưng không thể đổ thêm gas vào, vì ở đây chẳng có con đường nào tới cả.”

“Cái bếp lò củi phù hợp với tôi tốt mà. Nó mới chỉ có vài năm nên nó vẫn còn tốt. Nó làm ấm cả ngôi nhà và rất dễ điều khiển.” Cô bắt đầu ngất một nắm nhỏ bột và xoa chúng trong tay, tạo hình bánh và đặt chúng vào khay. Nếu cô có thể giữ mình ở cục bột, thay vì hấn, cảm giác nóng bỏng này sẽ nguội dần bằng cách nào đó.

“Cô lấy củi từ đâu ra?”

Cô không thể kìm được nữa. Cô phải nhìn vào hấn, biểu hiện của cô rất hồ nghi. “Tôi tự bỏ củi.” Hấn có thể nghĩ cô lấy củi từ đâu chứ? Có lẽ hấn nghĩ những nhân vật thần tiên bỏ củi và chất chúng lên cho cô.

Trước sự ngạc nhiên của cô, hấn đứng nhào dậy khỏi ghế, hiện ra lù lù trước cô với vẻ giận dữ. “Bỏ củi là việc quá nặng với cô.”

“Xi, tôi mừng vì anh nói thế, nếu không thì tôi vẫn phải tiếp tục làm và không biết có cách nào tốt hơn.” Cô lướt qua hấn, quay lại bồn rửa để rửa hết bột khỏi tay.

“Tôi không có ý là cô không làm được việc đó, ý tôi là cô không cần phải làm thôi,” hắn gầm lên. Giọng của hắn ở ngay đằng sau cô. Hắn đang ở ngay sau cô. Không báo trước, hắn vói tay qua cô và quàng những ngón tay của hắn vòng quanh cổ tay phải của cô. Tay của hắn hoàn toàn bọc lấy tay cô. “Nhìn xem. Cổ tay của tôi dày gấp đôi của cô. Cô có thể mạnh, cho người cỡ như cô, nhưng cô không thể nói tôi rằng việc bỏ củi không cần nỗ lực lớn của cô.

“Tôi chỉ cố thôi.” Cô ước gì hắn đừng chạm vào cô. Cô ước gì hắn đừng đứng quá gần đến mức cô cảm thấy hơi nóng của cơ thể hắn, ngửi được mùi nam tính mạnh mẽ của hắn.

“Và nó nguy hiểm. Sẽ thế nào nếu cái rìu bị trượt, hay cái cưa, hay bất cứ cái gì cô sử dụng để bỏ củi? Cô chỉ có một mình ở đây, rất xa sự trợ giúp y tế nào.”

“Có rất nhiều thứ nguy hiểm.” Cô cố gắng giữ giọng mình có vẻ thực tế và điềm đạm. “Nhưng mọi người làm việc họ phải làm, và tôi phải có củi.” Tại sao hắn không bỏ tay cô ra? Tại sao cô không tự rút tay mình lại? Cô có thể, hắn không giữ tay cô quá chặt. Nhưng cô thích cảm giác có tay hắn bọc quanh tay cô, rất ấm và mạnh mẽ, cả sự thô ráp của mấy cục chai trên bàn tay hắn.

“Tôi sẽ bỏ củi cho cô,” hắn nói dứt khoát.

“Cái gì cơ?” Cô gần như quay hẳn lại; lý trí ngăn cô lại ở phút cuối. Nếu cô quay lại, cô sẽ phải đứng mặt đối mặt, bụng giáp bụng với hắn. Cô không dám. Cô nuốt xuống. “Anh không thể bỏ củi của tôi.”

“Tại sao không?”

“Bởi vì-” Bởi vì sao đây? “Bởi vì anh sẽ không ở đây.”

“Tôi đang ở đây.” Hắn ngưng lại, và giọng hắn khàn xuống. “Tôi có thể lại ở đây nữa.”

Cô đứng bất động. Âm thanh duy nhất là từ cơn bão, tiếng ầm của sấm và gió quất qua cây rừng, mưa trút xuống mái. Hoặc có lẽ đó là tiếng trái tim cô, đang đập thình thịch trong lồng ngực.

“Tôi phải cẩn thận,” hắn nói lặng lẽ. “Tôi đang cư xử như một người đàn ông, không phải một cảnh sát trưởng. Nếu em nói không, tôi sẽ quay trở lại bàn và ngồi xuống. Tôi sẽ giữ khoảng cách với em hết cả đêm, và tôi sẽ không làm phiền em lần nữa. Nhưng nếu em không nói không với tôi, tôi sẽ hôn em.”

Lilah hít vào, tìm kiếm ít oxy. Cô không thể nói một lời, không thể nghĩ ra cái gì để nói thậm chí nếu cô có đủ không khí. Cô lại thấy nóng bừng lần nữa, và yếu ớt, như thể cô sẽ đổ sụp vào hắn.

“Tôi cho đó là vàng,” hắn nói, và quay cô vào trong tay hắn.

Môi hắn mềm, đúng cách mà cô biết chúng phải như thế. Và hắn rất nhẹ nhàng, thay vì làm bầm môi cô vì ấn vào quá mạnh. Hắn không cố gắng lấn át cô bằng cách thể hiện dục vọng quá đột ngột. Hắn chỉ đơn giản hôn cô, tận hưởng thời gian đó, thưởng thức cô và khám phá hình dáng và chất môi cô. Nhịp điệu nhàn nhã lại quyến rũ hơn bất cứ cái gì khác hắn có thể làm.

Cô thờ dài, một tiếng ậm ừ trầm vì thỏa mãn, và để cô ngã vào hắn. Hắn nâng cô lên, vòng tay quay cô và nâng cô kiễng lên để cơ thể họ ăn khớp vào nhau mật thiết. Sức ép của cơ thể hắn lên cô làm cô nín thở, và bây giờ làn sóng nóng bỏng quen thuộc lại quét qua cô lần nữa. Cô vòng tay mình quanh cổ hắn, áp vào sát hơn nữa, run lẩy bẩy khi lưỡi hắn từ từ đưa vào trong miệng cô, cho cô thời gian để rút lại nếu cô không muốn nụ hôn sâu như vậy. Cô muốn, nhiều hơn bất cứ khi nào cô nghĩ cô muốn một nụ hôn của đàn ông.

Tim cô đập hoang dại trong lồng ngực. Khoái lạc như giọng hát của tiên cá, quyến rũ cô nếm trải nhiều hơn nữa, lấy đi mọi thứ hắn có thể dâng hiến. Sự khao khát của hắn cương cứng bên trong quần; cô muốn chà xát mình vào đó, mở cô ra cho nó. Biết mình đang trên bờ vực của việc mất kiểm soát, cô ép mình rút lui khỏi những nụ hôn chậm, say đắm, thay vào đó vùi mặt cô vào hóm cổ ấm áp của hắn.

Hắn không phải không bị tác động sâu sắc. Mạch của hắn đập liên hồi qua các mạch máu; cô cảm thấy nó, ở trên cổ hắn, ngay nơi môi cô chạm vào. Phổi hắn co bóp mạnh, hít không khí. Da hắn nóng và ướt, và hắn bồn chồn di chuyển, như thể hắn muốn chạm xát hông hắn vào hông cô.

Hắn không nói gì, điều này làm cô thấy dễ chịu. Sự cẩn trọng bẩm sinh bảo cô rằng cần chậm lại, trong khi bản năng gào lên với cô, thúc giục cô kết hợp với hắn; dù sao đó cũng là số mệnh, tại sao lại phải đợi? Phải đợi cái gì nữa để kết thúc hoàn toàn chứ? Kết quả vẫn thế, cho dù thời gian có thể nào. Bị hai ý nghĩ giằng co, cô do dự, chưa sẵn sàng để thực hiện một bước chuyển lớn như vậy mặc kệ những gì định mệnh bảo.

“Điều này đáng sợ thật,” cô thầm thì với cổ họng của hắn.

“Không đùa chứ.” Hắn vùi mặt mình vào tóc cô. “Đây hẳn phải là cái người ta cảm thấy như khi bị cả tấn gạch đập vào.”

Việc biết hắn cũng bị chấn động như cô chẳng có vẻ gì là làm yên dạ cả, vì cô mong muốn ít nhất một người trong bọn họ vẫn giữ được kiểm soát.

“Chúng ta không biết gì về nhau.” Cô chẳng biết mình đang tranh luận với ai nữa, hắn hay chính cô. Tất cả những gì cô biết là, đây là một trong những lần ít ỏi trong cuộc đời mình, cô không chắc về mình. Cô không thích cảm giác này. Một trong những nền tảng của cuộc đời cô, của riêng cô, là hiểu biết của cô về mình và về người khác; đứng nói đến viễn cảnh nếu nền tảng này bị lung lay.

“Chúng ta sẽ xử lý nó.” Mỗi hần mon man thái dương của cô.

“Chúng ta không phải vội vàng lao vào nhau.”

Nhưng đến khi hần biết cô, hần có còn muốn cô nữa không? Cô lo lắng việc đó, cảm thấy, không phải lần đầu tiên, gánh nặng của việc cô khác người. Cô có quá nhiều hành trang phụ trội mà rất nhiều người đàn ông sẽ nghĩ là cô gây nhiều phiền phức hơn giá trị cô có được. Ý nghĩ đó cho cô sức mạnh đẩy nhẹ vào vai hần. Hần thả lỏng cô ngay tức khắc, bước lui lại.

Lilah hít một hơi sâu và kéo mấy cọng tóc vương nơi mặt, cô gắng không nhìn vào hần, nhưng sự ham muốn màu đỏ sậm rõ ràng hùng hực tỏa ra từ hần gần như không thể bỏ qua. “Em nên đi bỏ bánh vào lò,” cô nói, bước vòng qua hần. “Hãy ngồi xuống xa khỏi lối đi lại của em và em sẽ chuẩn bị xong bữa tối trong nháy mắt.”

“Tôi sẽ đứng, cảm ơn,” hần nói hài hước.

Cô không thể dừng được, cô phải nhìn, gặp cái nhìn chăm chú buồn bã đầy thấu hiểu của đôi mắt xanh của hần. Phản đồ sấm của hào quang quanh hần vẫn đang tỏa ra nóng và rõ ràng, đặc biệt là ở vùng háng, mặc dù nhiều màu xanh dương bắt đầu hé ra trong hào quang xung quanh đầu hần.

Nhưng hần không dịch chuyển khỏi lối đi của cô, tựa người vào tường cạnh cửa. Cô đặt bánh mặn vào lò và mở một hộp bò hầm lớn, đổ hết vào nồi và đặt trên bếp lò. Một bữa ăn giản dị là quá đủ, vì hần không định ra ngoài trong trời mưa bão để tìm bắt một con gà cho bữa tối.

Bánh nướng sẽ có thời gian nguội dần đi, và thịt bò hầm sẽ vẫn được đun sôi khi hần lại đối lại. Hần đang quan sát cô. Cô cảm nhận được ánh nhìn của hần, sự nam tính hoàn toàn của hần tập trung vào cô. Là phụ nữ không phải là cái mà cô thường để tâm nghĩ đến lắm, nhưng dưới sự nghiên cứu kỹ lưỡng của hần, cô đột nhiên quan tâm chính xác đến cơ thể của mình, đến cách ngực mình lên xuống với mỗi nhịp thở, đến nếp gấp giữa hai chân nơi hần sẽ xâm chiếm. Cô không cần nhìn xuống mới biết nụ hoa của mình đang xiết chặt lại, hoặc nhìn xuống đằng trước quần của hần để biết sự cương cứng của hần chưa lắng xuống.

Sự khuấy động không xấu hổ của hần làm cô bị kích động hơn mọi lời ngọt ngào vô nghĩa nào hần thì thầm với cô. Cần phải làm gì đó để giảm bớt sự căng thẳng tình dục này, nếu không cô sẽ sớm thấy mình nằm ngửa xuống. Cô hắng giọng, tìm kiếm tuyệt vọng một chủ đề nào an toàn.

“Làm sao mà một chàng trai Texas dễ thương lại dừng chân ở Alabama thế?” Cô đã biết rồi, Jo đã kể với cô. Nhưng đây là điều duy nhất cô có thể nghĩ ra, và ít nhất câu hỏi cũng bắt hần phải nói chuyện.

“Mẹ tôi là người Dothan.”

Chẳng có một lời giải thích thêm nào tiếp sau. Quyết định là hần cần thêm vài lời khuyến khích, Lilah nói, “Tại sao bà lại chuyển đến Texas?”

“Bà gặp cha tôi. Ông là người tây Texas. Mẹ tôi và một vài người bạn ở trường đại học đang lái xe đi California sau khi tốt nghiệp, và họ gặp trực trực với cái xe. Ba tôi là phò cảnh sát lúc đó, và ông dừng lại để giúp họ. Mẹ tôi chưa bao giờ tới được California.”

Bạn đang đọc truyện *Blue Moon* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 4

Tốt hơn rồi đấy, hần đã nói chuyện. Cô thở ra nhẹ nhõm. “Tại sao bà lại quay trở về Alabama?”

“Cha tôi mất cách đây vài năm.” Hần dựa vai thoải mái vào tường. “Tây Texas không phải là ai cũng ở được; nó có thể nóng như địa ngục, rất hiếm người. Mẹ tôi chưa bao giờ than van khi cha tôi còn sống, nhưng sau khi ông mất, mẹ thấy cô đơn. Mẹ tôi muốn quay về Alabama, gần với chị em và bạn bè ở trường đại học của mình.”

“Nên anh quay trở về đây với mẹ?”

“Đó là mẹ của tôi,” hần nói đơn giản. “Tôi có thể thực thi luật pháp ở đây cũng dễ dàng như ở Texas. Mẹ và tôi không sống chung nhà, đã không còn từ khi tôi 18 và đi học đại học, nhưng mẹ biết là tôi ở gần đó khi nào bà cần.”

“Rồi bỏ Texas có làm anh phiền không?” Cô không thể hình dung ra điều đó. Cô yêu ngôi nhà của mình, biết nó tường tận như cô biết về mình. Cô yêu mùi của dòng sông vào buổi sáng sớm, yêu cách nó biến thành màu vàng khi ánh bình minh chiếu vào, cô yêu thời tiết khắc nghiệt tạo nên những cơn bão giông cuồng bạo và những cơn mưa như trút, yêu những ngày nóng ẩm khi thậm chí chim chóc cũng có vẻ thờ ơ, và yêu những ngày mùa đông xám xịt khi lửa trong lò sưởi và một cốc súp nóng là điều tuyệt nhất cô có thể trông chờ từ cuộc sống.

Hần nhún vai. “Nhà là gia đình, không phải là một nơi chốn xác định.” Tôi có vài cô chú ở Texas, một đàn anh em họ, nhưng không ai gần gũi tôi như mẹ mình. Tôi vẫn luôn có thể thăm Texas khi nào tôi muốn.”

Hắn yêu mẹ mình, và không xấu hổ về điều đó. Lilah nuốt xuống, khó khăn. Mẹ của cô đã mất khi cô mới 5 tuổi, nhưng cô ấp ủ từng ký ức nhỏ cô có với người phụ nữ đã từng là trung tâm cuộc sống trong căn nhà nhỏ biệt lập này.

“Thế còn em?” hắn hỏi. “Em có gốc rễ ở đây từ đầu mà phải không?”

“Em sinh ra ở ngôi nhà này. Em đã sống ở đây cả đời.”

Hắn ném cho cô một cái nhìn chế giễu, và cô biết hắn đang nghĩ gì. Phần lớn trẻ em sinh ra trong bệnh viện, và đã như thế từ 50 năm nay rồi. Cô hiển nhiên là trẻ hơn thế, nhưng quá già để có thể là một thành phần của trào lưu sinh tại nhà đang được nhen nhóm trở lại ở vài vùng.

“Ba em không có đủ thời gian đưa bà đến bệnh viện hay sao?”

“Bà không muốn tới bệnh viện.” Bây giờ đã phải là lúc nên giải thích rằng mẹ cô là thầy lang, giống như cô chưa đây? Giải thích rằng bà cũng nhìn thấy đám màu sắc sắc sỡ bao quanh mọi người, và dạy con mình điều đó có nghĩa gì, làm thế nào để hiểu chúng? Giải thích rằng bà biết mọi thứ sẽ ổn thỏa, và rằng bà chẳng thấy có lợi gì cứ mang những đồng tiền họ khó khăn mới kiếm được tiêu vào bệnh viện và cho bác sỹ mà bà chẳng cần đến?

“Thật là một phụ nữ quả cảm,” hắn nói, lắc đầu. Một nụ cười nhẹ nhếch vành môi của hắn lên, “Tôi đã đỡ đẻ cho một đứa bé khi tôi là lính mới. Nó làm tôi sợ chết khiếp, và bà mẹ cũng chẳng vui vẻ gì. Nhưng chúng tôi đã vượt qua được, và họ đều ổn cả.” Nụ cười mỉm biến thành nụ cười toe toét. “Sự ân cần của tôi hẳn phải là tệ lắm, người mẹ không đặt tên con mình theo tên tôi. Như tôi nhớ, những từ chính xác cô ấy nói với tôi là: ‘Đừng nghĩ là tôi xúc phạm anh, nhưng tôi không bao giờ muốn gặp anh lần nữa trong đời tôi đâu.’”

Lilah ngửa đầu ra sau cười lớn. Cô có thể thấy người cảnh sát mới trẻ và hoàn toàn không có kinh nghiệm gì sợ hãi và hoang mang đỡ đứa trẻ chào đời. “Cái gì đã xảy ra vậy? Đứa trẻ đã chào đời sớm hay là quá nhanh sao?”

“Không phải. Tây Texas đang có tuyết lúc chuyện đó xảy ra. Đường xá rất tệ. Cô ấy và chồng đang trên đường tới bệnh viện, nhưng xe của họ trượt khỏi đường và bị trời chi cách nhà họ một dặm, do vậy họ đi bộ ngược lại nhà và gọi giúp đỡ. Tôi đang tuần tra trong khu vực đó, và tôi có một chiếc xe hai cầu, nhưng khi tôi tới được ngôi nhà của họ, thời tiết còn trở xấu hơn, tệ đến nỗi tôi không dám liều lái xe.” Hắn gãi gãi tai. “Cô ấy chửi tôi, gọi tôi bằng mọi cái tên mà tôi đã từng nghe qua trước đây, cả một vài cái tôi chưa từng nghe qua. Cô ấy muốn có cái gì đó làm dịu con đau lại, và tôi là người giữ cô ấy làm cô ấy không thể có được, nên cô ấy chắc muốn tôi phải chịu đau cùng với cô ấy.”

Nụ cười ngoác ra của hắn mời cô cười cùng với hình ảnh mà từ ngữ của hắn gợi lên. Lilah cười khúc khích khi cô thăm đám bánh mặn.

“Thế còn chồng cô ấy?”

“Vô dụng. Mỗi khi anh ta tới gần, anh ta còn bị chửi tệ hơn tôi nữa, do vậy anh ta trốn khỏi tầm mắt của cô ấy. Tôi cho cô biết, đó là một phụ nữ không vui về tỷ nào.”

“Con đau đẻ của cô ấy kéo dài bao lâu?”

“Mười chín tiếng và hai mươi bốn phút,” hắn đáp ngay lập tức. “Mười chín tiếng và hai mươi bốn phút dài nhất trong lịch sử thế giới, theo cô ấy. Cóấy thề cô ấy đau đẻ ít nhất 3 ngày.”

Đằng sau sự hài hước trong giọng của hắn có một sợi chỉ mảnh của ... niềm vui. Cô nghiêng đầu, tự hỏi mình có hiểu hắn đúng không.

“Anh thích việc đó.” Từ ngữ không hẳn là một câu hỏi.

Hắn cười. “Đúng, tôi thích. Nó rất kích động, và vui, và kỳ diệu chết đi được. Tôi đã nhìn chó, bê và ngựa non được sinh ra, nhưng tôi chưa bao giờ cảm thấy gì như khi đứa trẻ đó trượt vào tay tôi. À tiện thể, đó là một bé gái. Cái tên Jackson có vẻ không thích hợp với nó lắm.”

Hào quang của hắn bây giờ sinh động hẳn lên với nhiều màu xanh lá cây hơn trong quầng, bắn qua với một ít màu vàng tươi vui. Lilah không còn phải tự hỏi khi nào thì cô sẽ yêu hắn nữa. Cô đã yêu hắn vào giây phút này, một cái gì đó trong cô đang tan chảy, nóng bỏng dần lên. Cô biết là hào quang của chính mình sẽ hiện ra màu hồng, và cô ửng đỏ mặt, mặc dù cô biết hắn không nhìn thấy hào quang của cô được.

Cô thấy run rẩy, và phải ngồi xuống. Điều này rất quan trọng. Cô không bao giờ nghĩ là cô sẽ yêu theo cách những người khác yêu, không theo cách lãng mạn. Cô yêu nhiều người và nhiều thứ, nhưng không phải như thế này. Trộn lẫn trong những cảm giác của cô luôn luôn là sự hiểu biết rằng cô tách biệt khỏi họ, một người chăm sóc hơn là một đối tác. Thậm chí ngay cả với cha mình, cô cũng là hòn đá để ông dựa vào. Nhưng Jackson là một người mạnh mẽ, cả về tinh thần và thể chất. Hắn không cần ai chăm sóc cho hắn; hơn thế, hắn là người chăm sóc.

Nếu cô không thể nhìn thấy hào quang của hắn, cô cuối cùng cũng sẽ yêu hắn thôi. Nhưng cô có thể nhìn thấy hào quang và cô biết bản chất của người đàn ông này. Điều này, và nhận thức trước của cô về hắn như là bạn tình của mình, phá hủy tính cẩn thận cố hữu của cô. Cô muốn ném mình vào cánh tay hắn và để hắn làm mọi thứ hắn muốn. Thay vì thế, cô đứng dậy và thăm cỗ bánh.

Cô đứng đó để mở cửa lò, để hơi nóng thoát ra, nhìn mà không thấy đám bánh. Jackson đến phía sau cô. “Hoàn hảo,” hắn tán thưởng.

Cô chớp mắt. Bánh quy đã xém nâu vàng, nở đẹp. Cô rất khéo tay làm bánh, hay là cha đã luôn nói thế. Cô hít một hơi, và sử dụng khăn lau bát lấy khay bánh nóng ra khỏi lò và đặt nó trên giá để làm nguội.

“Tại sao Vargas lại nghĩ em là phù thủy?”

Câu hỏi mang cô rót ạch xuống mặt đất. Sự thay đổi trong giọng nói của hắn rất khó nhận ra, nhưng có ở đó: Hắn là một cảnh sát trưởng, và hắn muốn biết nếu có ai đó trong hạt đang thực hiện thuật phù thủy.

“Nhiều lý do lắm, tôi đoán vậy.” Cô quay lại đối diện với hắn, biểu hiện của cô lạnh lùng và không thể dò được. “Tôi sống một mình trong rừng, tôi hiếm khi xuống thị trấn, tôi không cởi mở lắm. Lời đồn về phù thủy bắt đầu loang ra khi tôi học lớp 4, tôi nghĩ thế.”

“Lớp 4 ư?” Hắn dựa lưng vào tủ bếp, đôi mắt xanh nhìn chằm chằm vào mặt cô.

“Tôi đoán hắn đã xem quá nhiều phim Phù thủy chiếu đi chiếu lại trên truyền hình.” Cô nhướn mày lên và chờ đợi. (Bộ phim truyền hình Bewitched của đài ABC chiếu từ năm 1964 đến 1972 do diễn viên Elizabeth Montgomery đóng vai chính, sau này được dựng lại thành phiên bản phim điện ảnh năm 2005 do Nicole Kidman đóng vai chính – poster của phim được lấy từ google image)

“Vậy cô không đọc thần chú, hay nhảy múa khóa thân trong ánh trăng, hoặc bất cứ cái gì kiểu đó hả?”

“Tôi không phải phù thủy,” cô nói mộc mạc. “Tôi chưa bao giờ đọc thần chú, mặc dù tôi có thể nhảy múa khóa thân trong ánh trăng, nếu ý tưởng đó có nảy ra trong tôi.”

“Nhớ nói.” Ánh nhìn ám lên, và di chuyển chậm chậm xuống thân hình cô. “Em hãy gọi tôi nếu cần một bạn nhảy nhé.”

“Em sẽ làm thế.”

Hắn nhìn lên, giao mắt với cô, và đơn giản là chẳng còn có thêm bất cứ sự cần thiết phải thận trọng nào nữa.

“Em có đói không?” hắn hỏi, đến gần cô hơn, dùng một ngón tay vuốt ve chậm rãi ngược lên cánh tay trần của cô.

“Không.”

“Vậy thì bánh quy mặn và thịt bò hầm có thể để đợi đó chứ?”

“Được.”

Hắn cầm lấy khăn lau bát và đặt cái chảo đựng món hầm ra khỏi tầm mắt. “Em sẽ vào giường với anh bây giờ chứ, Lilah Jones?”

“Vâng, em sẽ.”

Lilah thấp ngọn đèn trong phòng ngủ và vịn nó nhỏ xuống. Con bão và mưa lớn làm căn phòng tối như buổi đêm, chỉ được chiếu sáng chớp nhoáng những lúc chớp lóe lên. Jackson có vẻ choán hết cả căn phòng nhỏ, bờ vai hắn tạo thành một bóng khổng lồ trên tường. Hào quang của hắn, có thể nhìn được ngay cả khi ít ánh sáng, đang rung động với màu đỏ sẫm rõ ràng một lần nữa, màu của khao khát và dục vọng. Hắn bắt đầu mở cúc áo, và cô quay lưng sang tấm phủ giường, gấp gọn gàng cái chăn trần và vỗ phồng mấy cái gối. Giường của cô có vẻ bé, cô nghĩ, mặc dù nó là loại giường đôi. Hiển nhiên nó quá bé với hắn. Có lẽ cô sẽ xem xét việc sắm một cái giường lớn hơn, mặc dù cô cũng không chắc hắn sẽ sử dụng giường của cô bao lâu. Đó là do viễn ảnh; chúng chỉ cho cô biết sự thực, nhưng không nêu được diễn biến tình hình cụ thể. Cô chỉ biết rằng Jackson sẽ là người yêu của cô, là tình yêu của cô. Cô không có ý tưởng gì về chuyện hắn có yêu lại cô không, hay họ sẽ sống với nhau mãi mãi hay chỉ một thời gian.

“Em trông có vẻ căng thẳng.” Mặc dù khao khát của hắn lộ lộ, cô có thể nhìn thấy rất rõ ràng, giọng của hắn rất êm dịu. Áo hắn đã mở nút nhưng hắn chưa bỏ áo ra. Thay vào đó hắn ngắm cô, đôi mắt cảnh sát của hắn nhìn thấy quá nhiều.

“Em sợ,” cô thừa nhận.

“Nếu em không muốn làm việc này, chỉ việc nói ra. Không được có cảm giác ép buộc - ừ, trừ ở một nơi thôi.” Hắn nói giễu.

“Em muốn làm việc này. Đó là vì sao em lại căng thẳng.” Nhìn vào trong mắt hắn, cô cởi bỏ quần soóc của mình và thả nó rơi xuống, sau đó cô bắt đầu mở cúc áo. “Em chưa từng bao giờ quá ... bị cuốn hút bởi một ai đó trước đây. Em luôn luôn thận trọng, nhưng-” cô lắc nhẹ đầu. “Em không muốn thận trọng với anh.”

Hắn giữ nhẹ áo ra và để nó rơi xuống sàn. Ánh đèn dầu lập lờ trên vai hắn, phác họa những múi cơ mềm dẻo, mạnh mẽ và

lồng ngực rộng phủ lông sẫm màu. Lilah hít mạnh qua mũi, cảm thấy cái ám áp của sự khuấy động lan khắp người. Cô quên mất cô đang làm gì, chỉ đứng đó nhìn vào hắn, thêm thường uống từng hình ảnh người đàn ông của cô đang cởi đồ.

Hắn ngồi xuống cạnh giường và cúi về trước để kéo bớt của hắn ra. Bây giờ cô có thể ngưỡng mộ những đường xẻ rãnh sâu trên gáy hắn, những cơ bắp gọn sóng của lưng hắn. Nhịp tim của cô đập nhanh, và cô trở nên còn nóng hơn.

Đôi bớt tạo nên tiếng động khi va vào sàn gỗ. Hắn đứng lên và cởi quần, để chúng tuột xuống và đẩy quần lót xuống. Hoàn toàn khóa thân, hắn bước ra khỏi đám quần áo và quay lại đối diện với cô.

Ôi, chúa tôi.

Cô hẳn đã nói to từ đó lên, thở chúng ra cùng với sự đói khát và ham muốn và có lẽ cả một chút sợ hãi, bởi vì hẳn cười to khi hẳn tới gần cô, ve vuốt cánh tay chết sững của cô và hoàn thành nốt việc mở cúc áo cô. Hẳn cho tay vào trong áo và nhẹ nhàng tuột chúng qua vai cô xuống khỏi tay, áo trượt xuống quá dễ dàng tới mức cô gần như không biết khi nó rơi. Dù sao thì cô cũng không quá chú tâm đến quần áo của mình, chỉ chú ý tới vật đàn ông của hẳn đang nhô ra cạ vào bụng cô khi hẳn di chuyển.

Cô lấy tay mình bọc lấy nó, nhẹ nhàng vuốt ve, thăm dò, thích thú với sức nóng và độ cứng và kết cấu, hoàn toàn khác với cơ thể cô. Bây giờ hẳn là người đang nuốt lại hơi thở của mình, mắt hẳn nhắm lại khi hẳn bắt động mắt một lúc. Sau đó hẳn di chuyển lại gần hơn nữa, luồn tay hẳn vào quần lót của cô và ôm lấy vòng mộng cong tròn của cô khi hẳn kéo cô lại gần hẳn. Cô phải bỏ tay ra khỏi hẳn và cô kêu lên một tiếng... thất vọng? nôn nóng? Cả hai. Nhưng lại có phần thương bù lại là sức ép của bộ ngực cứng lỏng lá của hẳn lên ngực cô, là cảm giác được cạ sát ở nụ hoa của mình. Cả cơ thể cô chột như không xương, tan chảy vào hẳn, uốn sao cho vừa người hẳn.

Hơi thở của hẳn rời rạc. “Hãy khóa thân đi em để anh có thể nhìn ngắm em,” hẳn thì thầm, thả mộng cô ra chỉ vừa đủ thời gian để đẩy quần lót của cô xuống đùi. Cô ngo ngoáy cho đến khi chúng rơi xuống chân, và hơi thở của hẳn kèm thêm tiếng lẩm bầm.

“Chúa ơi! Em phải là người khiêu gọi từ trong trứng?” Hẳn kéo cô đứng trên ngón chân, gấn cô dính chặt vào hẳn.

“Thật ư?” Trước đây cô chưa bao giờ nghĩ đến việc khiêu khích một người đàn ông, không bao giờ muốn; nhưng nếu những gì cô làm là khiêu khích hẳn, thì cũng công bằng thôi, bởi vì cô cũng làm mình phát điên. Cảm giác cơ thể trần trụi của họ quện vào nhau quá tuyệt đến mức cô muốn rên lên. Cô tiếp tục chuyển động tỳ vào hẳn, cạ cạ nụ hoa của mình vào ngực hẳn và dặt họ lên đỉnh căng thẳng đau đớn.

Hẳn dùng tay vuốt ve khắp mộng và lưng cô, tay hẳn quá nóng và thô ráp đến mức cô muốn rên lên. Sau đó một tay của hẳn xuống thấp hơn, vòng dưới mộng cô và những ngón tay của hẳn chìm vào giữa hai chân cô. Cô thờ hồn hên, uốn cong vào hẳn khi một cảm giác như điện chích lan ra khắp người cô. Một ngón tay thám hiểm sâu hơn, trượt thêm một chút vào cô. Một tiếng kêu nhỏ hoang dại thoát khỏi họng cô, và cô đang đeo bám vào hẳn, một chân bọc quanh hẳn khi cô rướn người lên cao hơn để hẳn có thể dễ dàng trượt vào hơn.

Hồn hên, cô vui mặt cô vào cổ hẳn, đeo bám như để thoát chết khi cô đợi trong đau đớn cực độ hẳn đẩy những cái vuốt ve sâu hơn. Chậm rãi, quá chậm, ngón tay to lớn đó ấn sâu hơn và cô choáng váng dưới tác động của nó. Tiếng kêu hoang dại đó lặp lại một lần nữa, và hông cô nảy lên, cố gắng nuốt sâu thêm ngón tay của hẳn. Khoái lạc và căng thẳng cuộn xoáy trong cô, chặt hơn và chặt hơn nữa, cho đến khi nó trở nên đau đớn và thêm điều gì đó nữa, điều gì đó khác hơn mọi thứ cô đã từng tưởng tượng.

“Chưa đâu,” hẳn nài nỉ. “Chưa phải lúc.” Hẳn quay lại và gần như ngã lên giường với cô, đỡ cô khỏi sức nặng của toàn cơ thể hẳn khi hẳn nằm lên trên cô. Với một cú vặn hông, hẳn đã ở giữa hai chân cô, và vật nam tính của hẳn kích thích vào các nếp gấp của cô, nhanh chóng tìm kiếm lối vào của cô và nhanh chóng tiến vào ngay khi tìm được. Cả cơ thể cô đáp ứng lại, thắt chặt lại quanh sự xâm nhập dày đặc này, dù cô không thể nói được phản ứng của cơ thể cô là đón chào hay là một nỗ lực để hạn chế hẳn đâm vào sâu thêm. Hông hẳn chùn lại, mộng hẳn xiết chặt, và hẳn đẩy sâu thêm, sâu thêm, cho đến khi sự kháng cự bên trong của cô biến mất và thêm một cú trượt dài hẳn đã hoàn toàn ở trong cô.

Cô đáng lý phải hét lên, nhưng phổi cô bị dồn nén vì sốc và cô gần như không thể thở, đừng nói đến hét lên. Mắt cô chỉ thấy mờ tối. Cô đã không nhận thức được... Dương vật của hẳn cảm giác nóng gần như không thể chịu đựng nổi ở trong cô, thiêu đốt và kéo căng cô. Cô đau ở sâu bên trong, nơi hẳn đang ở đó.

Hẳn nướng lỏng mảy lên, hơi hồn hên, biểu hiện trong đôi mắt xanh của hẳn vừa có ý hoài nghi vừa hung dữ. “Lilah... Chúa ơi, Anh không thể tin điều này nổi – Em vẫn là trinh nữ ư?”

“Không phải bây giờ.” Cô liếc nhìn ôm lấy mộng hẳn, lưng cô cong lên khi cô tìm cách đưa hẳn vào sâu hơn. “Làm ơn. Ôi chúa, Jackson, làm ơn!” Cô chống hông mình lên cho hẳn, đầu cô ngửa ra sau khi cô vật lộn với khoái lạc gần hoang dại đang cầm giữ cô trên bờ vực của sự giải thoát. Hẳn vẫn đang làm cô đau, nhưng toàn bộ cơ thể cô đang thôn thức với nhu cầu gạt bỏ mọi sự đau đớn. Cô muốn hẳn thật sâu, cô muốn hẳn thật cứng, cô muốn hẳn ở trong cô và ném cô qua bờ vực đó.

Hẳn nướng bộ lời nài xin khoái lạc của cô. “Shhh,” hẳn dỗ dành, mặc dù giọng của hẳn khàn đi với ham muốn của chính hẳn. “Từ từ thôi, em yêu. Đột ngột giúp em...” Hẳn vọt tới giữa hai cơ thể của họ, những ngón tay chai sạn của hẳn tìm kiếm nụ hoa nhỏ của cô và nhẹ nhàng ấn nó nhẹ nhàng. Hẳn xoa nắn nó nữa và nữa, kẹp lấy nó giữa hai ngón tay mình, và với một tiếng thôn thức cô nổ tung, cả người cô vặn vẹo và trào ra con bùng nổ của cực khoái.

Một tiếng kêu khàn xé ra trong họng hẳn. Hẳn ôm lấy hông cô, những ngón tay hẳn ấn sâu vào mộng cô, và đẩy mạnh, đập vào cô dữ dội tới mức cái giường xô vào tường. Hẳn đạt cực khoái dữ dội, lắc hông kêu gọi trong cô trong nhiều giây trước khi sụp đổ, chấn động, vẫn ở trên cô.

Cô vòng tay mình quanh vai đầm mồ hôi của hẳn và giữ thật chặt, một phần là để hẳn thoải mái lại, và một phần là để tự giữ cô lại. Cô cảm thấy như thể cô sẽ bay ra hàng trăm mảnh nếu cô để hẳn đi. Những giọt nước mắt làm mờ mi mắt cô, dù cô không biết tại sao.

Tim cô vẫn phi trong cuộc đua điên cuồng chẳng tới nơi nào cả và ý nghĩ của cô lặn ngụp, một đám lộn lộn nhiều màu sắc biến đổi của những ấn tượng và mong ước và hoài nghi. Cô đã không biết làm tình có thể nóng bỏng, không kiểm soát nổi như vậy. Cô đã trông mong một cái gì đó chậm rãi và ngọt ngào, xuất thần, không phải như đâm đầu vào lửa thế này.

Tim cô đang nện thình thịch trong ngực, từ từ dịu lại cũng như nhịp thở của hẳn. Sức nặng của hẳn đè cô xuống đệm. Đùi cô vẫn đang mở rộng cho hẳn, và hẳn vẫn đang ở trong cô, dù đã nhỏ và mềm hơn rồi.

Bây giờ, khi cơn bão bên trong đã qua, cô bắt đầu quan tâm lại tới cơn bão ở bên ngoài. Sét đánh quá gần đến nỗi tiếng sấm vang rền khắp nhà, và mưa rơi liên hồi trên mái nhà, nhưng chẳng có gì so sánh được với điều vừa xảy ra trên giường cô. Bao cứ đến rồi lại đi, nhưng cả cuộc đời cô đã thay đổi.

Cuối cùng, hắn nhấc đầu lên. Mái tóc sẫm màu của hắn rối bù đầm mồ hôi, vẻ mặt hắn mệt mỏi và trống rỗng, biểu hiện của sự giải thoát. “Okay.” Giọng hắn nghe khàn khàn, như thể dây thanh quản của hắn không hoạt động. “Khi em nói ‘Không phải bây giờ’ thì ý em là em không muốn nói chuyện lúc đó hay là em là trinh nữ cho đến lúc đó, nhưng không còn là trinh nữ nữa lúc đó?”

Cô háng giọng. “Ý thứ hai.” Giọng cô cũng khàn khàn.

“Thánh thần ơi.” Hắn lại nhấc đầu lên lần nữa. “Anh không bao giờ ngờ - Khi thật, Lilah, đó là điều em nên nói với người đàn ông.”

Cô cử động tay mình trên vai hắn, nhắm mắt vui sướng vì cảm giác làn da ấm áp, mượt mà của hắn ở dưới tay mình. “Mọi việc xảy ra nhanh quá. Em không có thời gian cân nhắc việc nên và không nên làm.”

“Chẳng có điều gì liên quan đến không nên trong trường hợp này.”

“Điều đó có khiến anh làm khác đi không, nếu anh biết?” Hắn cân nhắc điều này, và thờ dài trên vai cô.

“Có lẽ chẳng gì cả. Không có cách chết tiết nào anh có thể ngừng lại. Nhưng nếu anh biết, anh có thể cố gắng làm mọi thứ chậm lại, và cho em thêm thời gian.”

“Em không thể chịu được đâu,” cô nói rõ ràng. “Không thêm 1 phút.”

“Em có thể. Em sẽ. Và em sẽ thích nó.”

Nếu đó mà một lời đe dọa, nó thất bại thảm hại. Một sự bùng nổ kích thích bắn qua cô, gửi đến những cơ bắp rã rời của cô một nguồn sinh lực mới. Cô hơi ngoáy. “Khi nào đây?”

“Ôi trời,” hắn thì thầm. “Không phải ngay phút này đâu. Cho anh 1 giờ.”

“Okay, 1 giờ.”

Hắn nhấc đầu lên lần nữa và gửi đến cô một cái nhìn lâu thẳng thắn. “Trước khi chúng ta bị cuốn đi lần nữa, em không nghĩ là chúng ta cần nói về chuyện tránh thai à? Rõ ràng là chúng ta thiếu vụ đó? Anh không nghĩ em dùng thuốc tránh thai, và anh không thường mang bao theo mình đâu.”

“Không, tất nhiên em không uống thuốc tránh thai, nhưng em sẽ không có bầu đâu.”

“Minh không thể chắc được.”

“Em mới hết kỳ hai ngày trước. Chúng ta không sao đâu.”

“Những từ nổi tiếng.”

Cô thờ dài. Cô biết cô sẽ không có bầu, mặc dù cô không biết làm thế nào giải thích cho hắn rằng cô biết. Cô không hoàn toàn chắc chắn nữa. Đó không phải là sự nhận biết, ít nhất thì không giống những viễn ảnh thông thường. Nó là cảm giác gì đó còn hơn là biết, nhưng cô sẽ không có bầu ngay. Tháng sau, có lẽ, nhưng không phải bây giờ.

Cô thờ dài. “Nếu anh quá lo lắng như vậy, thì chúng ta sẽ không làm lại nữa, được chứ?”

Hắn nhìn cô chăm chú đến 1 phút, sau đó cười toe. “Một vài cơ hội,” hắn nói, với xuống để hôn cô, “phải được nắm lấy ngay.”

Họ nghe tiếng động cơ thuyền không lâu sau bình minh, khi mặt trời vừa mới chuyển bầu trời phía đông thành màu vàng lấp lánh. Con bão đêm qua đã kéo dài lâu hơn dự kiến, cho đến gần 3 giờ sáng, nhưng bây giờ bầu trời ban sáng không một gợn mây.

“Nghe như đội cứu viện đang đến,” Lilah nói, nghiêng đầu lắng nghe.

“Chó chết,” Jackson nói nhẹ nhàng. “Anh đã hy vọng là đội cứu viện sẽ mất thời gian lâu hơn.” Hắn nháp một ngụm cà phê. “Trông anh có giống một cảnh sát trưởng đang nổi khùng, nản chí bị bỏ lại mắc kẹt vì một tên côn đồ óc bả đậu không đáng một xu hay giống một người đàn ông đã có cả đêm làm tình và chán thì đang rã rời như bún hủ em?”

Cô giả như đang nghiên cứu hắn, rồi lắc đầu. “Anh có thể thử tập cho về mặt nổi khùng và nản chí đi.”

“Anh cũng nghĩ như thế.” Đặt cốc của mình xuống bàn, hắn vươn vai giờ tay qua đầu và cho cô một nụ cười lười nhác, đầy ngụ ý. “Thay vì bắt Thaniel, anh có lẽ sẽ tuyên dương hắn.”

“Anh sẽ bắt hắn vì lý do gì?” cô hỏi ngạc nhiên. “Em đã nói với anh em không khởi kiện mà.”

“Dù em có khởi kiện nay không, hắn đã ăn cắp hai chiếc thuyền, không chỉ cái của em. Việc gì xảy ra sẽ phụ thuộc vào việc hắn đã làm gì cái thuyền của Jerry Watkins và việc Jerry muốn làm gì về vụ đó. Nếu Thaniel đủ khôn ngoan, hắn sẽ để cái thuyền lại bến, nhưng nói cho cùng, nếu hắn khôn ngoan, hắn đã không lấy mấy cái thuyền đi từ đầu.”

“Nếu hấn để mấy cái thuyền trôi, lượng mưa hôm qua đủ để làm chìm thuyền rồi,” Lilah chỉ ra. “Cần rất nhiều mưa để làm ngập một con thuyền, nhưng em nghĩ chúng ta có mưa đủ làm được việc đó hôm qua rồi, đúng không?”

“Có lẽ.” Đứng dậy khỏi bàn, hấn bước về phòng khách và nhìn ra ngoài cửa sổ. “Đúng là đội cứu viện rồi.”

Lilah đứng cạnh hấn và nhìn con thuyền mang hai cảnh sát đang cập vào bến tàu nhỏ của cô. Nước sông lên cao và đục ngầu sau cơn bão đêm qua, nên cầu tàu của cô chỉ thiếu vài inch nữa là ngập nước. Họ cẩn thận trói dây neo tàu vào cọc neo và bước ra, cả hai đều đang mặc áo chống đạn và cầm súng. Họ cẩn thận quan sát xung quanh.

Jackson ôm nhẹ và hôn cô, miệng hấn ẩm và lời cuốn. Hấn nhìn cô đầy nuối tiếc. “Anh sẽ trở lại sớm nhất có thể,” hấn nói, giữ giọng mình thấp. “Anh không nghĩ là trong hôm nay được, và việc anh có thể đến vào ngày mai được hay không phụ thuộc vào việc cơn bão đã phá hủy đến mức nào, và việc có bị mất điện hay có việc dọn dẹp nào phải làm sau cơn bão không.”

“Em sẽ ở đây,” cô nói, rất điềm đạm. Cô mỉm cười. “Em chẳng có cách nào để đi đâu mà không có thuyền của mình.”

“Anh sẽ mang thuyền của em về, hoặc anh sẽ đảm bảo chắc chắn là Thaniel phải mua một cái mới cho em,” hấn hứa, và hôn cô lần nữa. Sau đó hấn nhặt áo chống đạn và súng của mình từ nơi hấn đặt ở cửa để phòng “sự cứu viện” của hấn, và bước ra ngoài hàng hiên trước.

Cả hai viên cảnh sát đều thoải mái thấy rõ khi họ nhìn thấy hấn. “Anh ổn chứ, cảnh sát trưởng?” người già hơn trong bọn họ gọi.

“Tôi ổn, Lowell. Nhưng Thaniel Vargas sẽ chẳng ổn nổi khi tôi rời được tay vào hấn đâu. Hấn đã ăn cắp cả cái thuyền tôi đang sử dụng, và cái thuyền của cô Jones. Nhưng hấn có thể chờ đã, dưới đó bị phá hoại đến mức nào đêm qua?”

Lilah bước ra ngoài hàng hiên sau hấn, vì sẽ kỳ nếu cô không làm thế. “Chào buổi sáng, Lowell.”

Cô gật đầu với người cảnh sát còn lại. “Chào Alvin. Tôi mới pha cho ngài cảnh sát trưởng một ít cà phê, các anh có muốn một tách không?” Cô thấy Jackson nhướng mày ngạc nhiên vì cô biết mấy viên cảnh sát, nhưng hấn không nhận xét gì cả.

“Không, cảm ơn Lilah,” Lowell trả lời. “Chúng tôi cần trở về liền. Cảm ơn vì đã mời, nhưng tôi đã uống quá nhiều cà phê từ nửa đêm hôm qua đến mức tôi nghi ngờ mình sẽ có thể ngủ được trong 2 ngày tới.”

“Thiệt hại thế nào?” Jackson nhắc, nắm quyền điều khiển lần nữa.

“Điện bị mất ở hầu hết các khu vực của hạt, nhưng bây giờ đã có trở lại trừ vùng Pine Flats. Rất nhiều cây đổ, nhiều nhà bị hỏng mái nhưng chỉ một nhà thật sự bị cây đổ vào trong nhà, chỗ LeCroy gần trường trung học Washington. Bà LeCroy bị thương nặng, bà ấy đang ở trong bệnh viện ở Mobile.”

“Có vụ đâm xe nào không?”

Lowell nhìn hấn một hồi. “Nhiều không đếm được.”

“Okay. Xin lỗi tôi không giúp được gì.”

“Tôi thì xin lỗi vì phải lâu thế này chúng tôi mới lên được đây, nhưng với kiểu bão như vậy, chỉ có ngu mới đi lên đây bằng thuyền.”

“Tôi không mong ai đó mạo hiểm cuộc sống vì mình. Tôi ổn mà, chỉ bị mắc kẹt thôi.”

“Chúng tôi đã không chắc, Jo nói với chúng tôi cô ấy cử anh xuống đây theo Thaniel Vargas. Nhưng Thaniel có vẻ không sao, không lo lắng hay gì khác cả, và hấn giả vờ ngu ngốc, nói hấn không ở trên này hay nhìn thấy anh.”

“Anh gặp hấn rồi à?” Jackson hỏi sắc lạnh.

“Hấn giúp chúng tôi lôi một cái cây ra khỏi đường cao tốc. Dù sao, chúng tôi cũng đoán là cơn bão đã giữ anh lại. Chúng tôi không muốn lỡ mất cái gì, vì anh có thể gặp rắc rối nào đó ở đây, nên chúng tôi xuống kiểm tra.”

Jackson lắc đầu. Hấn không bao giờ nghĩ Thaniel có thể tráo trở đến thế. Có lẽ việc giả vờ ngu của hấn còn hơn là thật. Nếu thế thì hấn sẽ phải để ý đến Thaniel kỹ hơn trước.

Bước xuống cầu tàu, hấn đưa súng cho Alvin và bước lên thuyền.

“Thôi, trở lại làm việc nào,” hấn nói. Hấn quay lại và giơ tay chào. “Cảm ơn vì đã cho tôi ăn, cô Jones.”

“Không có chi,” cô gọi với theo, cười lúc cô khoanh tay chống lại cái lạnh buổi sớm. Cô vẫy tay chào họ, cả hai viên cảnh sát đều vẫy chào lại, sau đó cô đi vào lại trong nhà.

Bạn đang đọc truyện *Blue Moon* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Jackson ngồi xuống ghế. “Cả hai anh có về biết cô Jones nhì,” hần nói, bị thôi thúc bởi sự tò mò.

“Chắc rồi.” Lowell nói sau bánh lái. “Chúng tôi cùng đi học mà.”

Đó là một câu trả lời tầm thường tới mức Jackson cảm thấy như muốn tự và một cái vào đầu. Tất nhiên cô phải từng đi học chứ; cô không sống cả đời mình như kẻ bị bỏ rơi ngoài hoang đảo ở thượng nguồn này. Hần tưởng tượng ra cảnh Lilah nhỏ nhắn nghiêm trang ngồi trong cái thuyền đáy bằng nhỏ đó, giữ chặt đám sách vở học hành, được đưa đi học và quay về trong mọi loại thời tiết.

Vì hần muốn biết thêm, nên hần hỏi, “Làm thế nào cô ấy đến trường và về nhà?”

“Bằng thuyền,” Alvin nói. “Cha cô ấy đưa đi. Ông ấy đưa cô ấy đến docks neo thuyền, chỗ gần trường nhất. Nếu thời tiết tốt, ông ấy sẽ đi bộ cùng cô ấy đến trường. Nếu trời mưa, một thầy giáo sẽ đón họ ở đó và cho cô ấy đi nhờ xe.”

Ít nhất thì hần cũng không phải lo vì cô gái trẻ Lilah bị bỏ lại một mình ở bến thuyền, Jackson nghĩ; cha cô ấy hần đã lo vãn toàn cho cô ấy. Mặc dù việc tại sao hần lại lo âu về chuyện đã xảy ra từ quá lâu rồi lại ngoài tầm hiểu biết của hần.

Chuyến đi xuôi dòng thoải mái hơn chuyến đi vùi vằng mạo hiểm hôm qua của hần. Dòng sông cuộn sóng đầy cành cây gãy, nên cần phải cẩn thận. Jackson hy vọng hần sẽ nhìn thấy hai cái thuyền được neo bên bờ khi họ tới được docks neo thuyền, nhưng không có may mắn đó.

“Tôi tự hỏi Thaniel đã làm gì với thuyền của Jerry Watkins,” hần gầm gừ.

“Hần không nói,” Lowell bảo. “Thằng ngu đáng nguyên rủa đó có lẽ chỉ để con thuyền không neo. Jerry hần sẽ nổi điên lên cho mà xem; anh ấy rất coi trọng con thuyền đó.”

Ít nhất Jerry Watkins cũng có bảo hiểm cho con thuyền; Jackson rất nghi ngờ việc Lilah có mua bảo hiểm cho thuyền của cô. Làm sao cô có thể thay nó được? Hần nhắm đếm tài khoản của mình ở ngân hàng, Lilah sẽ có một con thuyền khác – trong ngày mai, nếu hần không thể tìm được con thuyền của cô.

Hần không thể chịu được ý nghĩ cô hoàn toàn mắc kẹt ngoài đó, mặc dù cô thật sự giỏi tới mức hần có thể thấy cô đi nhò xuống thị trấn nếu cần thiết, cho dù cô phải đi đường vòng thêm 20 hay 30 dặm.

Nhưng chuyện gì sẽ xảy ra nếu cô ốm, hay chẳng may bị thương. Cô tự bỏ củi, vì chúa. Hần lạnh người vì ý nghĩ một cái rìu chém vào chân cô. Cô đã trở nên quan trọng hơn với hần, nhanh hơn bất cứ ai hần từng quen biết. 24 giờ trước hần không biết đến sự tồn tại của cô. Trong vòng 2 tiếng đồng hồ quen biết cô, hần đã lên giường cùng cô, và hần đã có một đêm đam mê thú vị nhất trong đời trong vòng tay cô. Hần đã đạt cực khoái nhiều lần tới mức hần nghi ngờ hần có thể nào hứng tình lại trong vài ngày tới. Sau đó hần nghĩ về Lilah, đang đợi hần, và một luồng khí nóng đột ngột ở háng cho hần biết hần đã nghĩ sai.

Hần chuyển ý nghĩ của mình về lại công việc trong ngày trước khi hần làm mình bị xấu hổ. Cái xe tải của nhà Watkins vẫn đậu ở chỗ Charlotte đã đỗ xe, cái mooc kéo thuyền vẫn đang nổi vào xe. Ít nhất thì không có cái cây nào đổ đè vào xe trong cơn bão; nếu có thì sẽ là điều lãng mạn cuối cùng cho vụ này. Hần nhìn quanh; có một vài nhánh cây nhỏ rải rác quanh chỗ xe đậu, nhưng không có cành nào quá lớn.

Lowell cập thuyền vào bờ và cả Jackson và Alvin đều trèo ra. Trong khi Alvin đi tới cái xe tải để lùi toa mooc xuống mép nước, Jackson xem xét xung quanh.

Hôm qua hần đã quá vội nên không để ý nhiều đến chi tiết, nhưng bây giờ đôi mắt cảnh sát của hần quét qua bến thuyền, không bỏ qua một chi tiết nào. Khu vực đậu xe rộng đáng ngạc nhiên, so với việc bến thuyền ít được sử dụng và rất tách biệt thế này. Nhưng... có thật là ít sử dụng không? Chỗ này không có cỏ dại, chứng tỏ có nhiều xe qua lại. Vết cát bằn cho thấy dấu hiệu của rất nhiều bánh xe khác nhau, nhiều hơn là hần nghĩ. Điều này thật lạ, nhất là Jo đã nói chỗ câu cá tốt nhất là ở hạ nguồn.

Lowell và Alvin kết thúc việc đưa thuyền rời khỏi nước. Họ đã tới bằng hai xe, một cái xe công vụ và sau đó một xe tải kéo thuyền, cái xe Jackson đoán họ đã mượn từ đội cứu hộ. Như vậy là hần có thể đếm tổng cộng có 5 cái xe ở đây từ chiều hôm qua: xe của hần, xe của Thaniel, xe của Charlotte Watkins, và bây giờ là hai chiếc này.

Cơn mưa đã làm hết vết bánh xe trừ những vết sâu nhất, nhưng hần vẫn có thể thấy ít nhất ba vết nữa ngoài mấy chiếc xe hần đã biết.

Bây giờ thì tại sao có nhiều hoạt động giao thông trên sông ở đây thế? Câu cá ở đây không được nhiều, và con sông ngay sau chỗ của Lilah nông không thể đi bằng thuyền được nữa. Hần thử nghĩ đến một giải thích lô gíc cho các vết bánh xe. Làm việc trong ngành bảo vệ pháp luật, ý nghĩ đầu tiên của hần là có lẽ tội buôn ma túy gặp nhau tại đây, nhưng hần bỏ ý nghĩ đó ngay. Nơi đây quá trống trải, và mặc dù đường Old Boggy không phải là con đường nhộn nhịp nhất thế giới, vẫn có xe cộ lưu thông không thường xuyên trên đường. Như để chứng minh cho điều đó, vào lúc này một nông dân đang lái xe tải ngang qua, và ông ta ngoái cổ lên xem có việc gì. Không, tội buôn ma túy sẽ tìm một nơi chúng lôi kéo ít sự chú ý hơn ở đây. Vậy thì... ai đến đây và tại sao?

Hắn bước về phía Lowell và Alvin. “Chỗ bến thuyền này được sử dụng nhiều đấy chứ nhỉ?”

“Cũng tương đối,” Lowell đồng ý ngay.

“Tại sao vậy?”

Cả hai người bọn họ đều há hốc mồm nhìn hắn. “Tại sao á?” Alvin nhắc lại.

“Yeah. Tại sao ở đây được sử dụng nhiều vậy? Chỉ người không biết về dòng sông mới tới đây câu cá.”

Trước sự ngạc nhiên của hắn, cả hai viên cảnh sát trở nên không thoải mái.

Lowell háng giọng. “Tôi đoán mọi người tới đây gặp Lilah.”

“Cô Jones ấy hả?” Jackson hỏi rõ, muốn chắc chắn rằng không có một cô Lilah nào khác trong vùng.

Lowell gật gật đầu.

Nhìn quanh lần nữa, Jackson nói, “Từ cái đám vệt bánh xe kia, tôi nghĩ cô ấy có rất nhiều khách.” Hắn cố phác ra một dòng người không dứt tới thăm ngôi nhà nhỏ biệt lập của Lilah ở thượng nguồn, nhưng không thể.

“Vài người,” Lowell đồng ý. “Rất nhiều phụ nữ tới thăm cô ấy.” Anh ta ho khẽ. “Và - ừ, một vài người đàn ông nữa, tôi đoán vậy.”

“Sao vậy?” Một đồng lý do hoang đường chạy qua óc hắn. Cần sa ư? Hắn không thấy Lilah trông cần sa, nhưng chỗ đó có vẻ đủ biệt lập. Hắn không để mình cân nhắc việc đó thực sự. Phụ nữ cũng không đến gặp thầy lang vườn khi cần phá thai nữa, nên nguyên nhân đó bị loại bỏ. Không có gì bất hợp pháp cả, chắc chắn là vậy, bởi vì những cảnh sát viên của hắn rõ ràng biết về những chuyện xảy ra ở đó, và chẳng làm gì để ngăn chặn cả. Việc duy nhất hắn nghĩ tới có vẻ hợp lý thì quá lố bịch hắn không thể tin được.

“Đừng nói với tôi cô ấy thực sự là phù thủy đấy!” Hắn có thể hình dung được rồi, thuyền nổi thuyền đi ngược dòng tìm kiếm những lời nguyền và các loại độc dược. Cô đã chối chuyện phù thủy, nói rằng cô không biết gì về việc trừ yểm, nhưng theo kinh nghiệm của hắn người ta nói dối rất nhiều. Hắn đối phó với hàng chuỗi dối trá hàng ngày.

“Không phải thế,” Alvin hấp tấp nói. “Cô ấy kiểu như thầy lang. Anh biết đấy, cô ấy làm thuốc cao và mấy thứ kiểu đó.”

Thuốc cao và mấy loại thuốc chữa bệnh bằng lá. Thầy lang. Tất nhiên rồi. Nó thật hiển nhiên, Jackson thắc mắc hắn đã không thấy được việc đó. Sự nhẹ nhõm lan tỏa khắp người hắn. Sự tưởng tượng của hắn đã đi xa không kiểm soát nổi, một cảm giác lo lắng đóng băng trong ruột hắn. Hắn chỉ vừa mới tìm được cô, người phụ nữ làm hắn thích thú trên mọi phương diện, và hắn không thể chịu nổi ý nghĩ cô liên quan đến cái gì đó không lương thiện. Hắn không biết chuyện giữa hắn và Lilah sẽ đi tới đâu, nhưng hắn định đi tới cùng.

“Đó là cách cô ấy kiếm sống,” Lowell nói. “Người ta mua thảo mộc và những thứ linh tinh đó từ cô ấy. Rất nhiều người dân thích tới với cô ấy hơn là đi bác sỹ, vì cô ấy rất giỏi nói cho họ biết có gì không ổn.”

Hắn muốn cười toét. Thay vào đó, hắn nhặt áo chống đạn và súng của mình từ thuyền và nói, “Nào, hãy đi quanh kiểm Thaniel Vargas thôi. Ngay cả nếu chúng ta tìm lại được mấy con thuyền và Jerry Watkins không muốn khởi kiện hắn, tôi cũng muốn xén bớt đi khoảng 10 năm khỏi đời của hắn.”

Thaniel Vargas chẳng tìm thấy ở đâu cả. Hắn đã đi trốn ở đâu đó, Jackson đoán, đợi cho mọi việc trôi qua. Vì mọi việc vẫn còn khá bận rộn ở hạt, cả việc tiếp tục mất điện ở Pine Flats và dọn dẹp sau cơn bão, Jackson không thể dành nhiều thời gian hay nhân lực để tìm kiếm hắn ta.

Hắn muốn trở lại thượng nguồn tới nhà Lilah hơn hết thảy mọi thứ, nhưng thực sự là không thể được trong ngày hôm đó. Ngoài những sự cố do cơn bão, sự điên rồ lúc trăng tròn lần hai vẫn còn đang có ảnh hưởng mạnh nhất. Tại phiên tòa xử phạt vi phạm giao thông hôm đó, một phụ nữ hoàn toàn mất trí đã cố gắng thoát việc đóng phạt quá tốc độ bằng cách bắt giữ thẩm phán làm con tin. Tại sao đầu óc đúng đắn của bà ta lại muốn đánh đổi một vé phạt chỉ có 50 đô la cho một trọng tội thì Jackson chẳng hiểu nổi. Giải quyết ổn thỏa mọi chuyện ở tòa án làm mất vài tiếng đồng hồ trong ngày hôm đó của hắn, những giờ mà hắn cần phải có mặt ở nơi khác.

Hắn về đến nhà vào nửa đêm hôm đó, mệt và bức tức và đau đớn vì thất vọng. Hắn muốn Lilah, cần sự thanh bình giản dị của cô, cần sự im lặng trong ngôi nhà của cô, hết sức đối lập với những ngày cuồng điên của hắn. Họ mới biết nhau trong thời gian ngắn, hắn không chắc họ có gì hơn là mới một đêm với nhau, có được nhờ cả hoàn cảnh và sự cuốn hút lẫn nhau. Nhưng hắn là người tình đầu tiên của cô, người yêu duy nhất của cô; Lilah không phải loại phụ nữ thích chơi bời một đêm. Với cô ấy, làm tình có ý nghĩa lớn. Làm tình với cô cũng có ý nghĩa với hắn nữa, điều gì đó hơn nhiều những vụ yêu đương khác của hắn.

Lilah thật đặc biệt: chân thật, hóm hỉnh, với những lời châm biếm khiến hắn thích thú, và dịu cảm. Cô cũng quyến rũ như quý ấy, với cái giọng tuyệt vời của mình, cơ thể thon thả rất đàn bà của mình và đám tóc bồng bềnh như thể nài xin hắn đặt tay mình lên đó.

Mặc dù hắn là người tình đầu tiên của cô, cô không lưỡng lự với bất cứ cái gì hắn muốn làm. Cô đã cùng với hắn trong mọi chuyện, thích thú với những gì hắn làm cho cô cùng nhiều như hắn thích làm việc đó vậy, và đáp trả lại hắn tương đương. Hắn không thể tưởng tượng niềm sung sướng đó có khi nào chán đi không.

Cho đến giờ, nhà hắn hợp với hắn tuyệt vời. Đó là một ngôi nhà cũ, với trần cao và những ống nước quanh co, nhưng hắn đã sửa lại hoàn toàn phòng tắm

chính, và căn bếp, không phải vì hắn thường nấu nướng. Đó chỉ giống như là một điều khôn ngoan nên làm. Giường của hắn đủ rộng cho hắn, không giống cái giường quá ngắn, quá hẹp của Lilah. Họ phải nằm ép như bánh kẹp, khi họ ngủ thôi – không phải sự hy sinh gì to tát lắm. Hắn đã thích có cô nằm xoài trên hắn, khi hắn không nằm trên cô.

Nhưng bây giờ ngôi nhà của hắn cảm thấy ... trống trải. Và ồn ào. Hắn đã không nhận ra cho đến tận bây giờ bao nhiêu tiếng ồn mà tủ lạnh hay máy nước nóng tạo ra. Hệ thống điều hòa trung tâm át mất những tiếng đé kêu trong đêm và tiếng chiếp chiếp đôi lúc của một con chim.

Hắn thèm muốn Lilah.

Thay vì thế, hắn tắm nước lạnh, và trèo vào cái giường to lớn, trống trải, lạnh lẽo của hắn, nơi hắn nằm thao thức, cơ bắp đau nhức nhối, mắt chong chong vì mệt mỏi, và nghĩ về thời khắc vỡ òa, như điện giật đầu tiên đó khi hắn đẩy sâu vào người Lilah. Điều đó làm hắn lại cương cứng đến mức hắn rên lên, và hắn cô thủ không nghĩ đến tình dục nữa. Nhưng sau đó bầu ngực của cô lại đến trong đầu óc hắn, và hắn nhớ lại cách núp vú của cô dựng đứng lên trong miệng hắn khi hắn mút, và cô đã rên rỉ và quằn quại như thế nào khi hắn chìm vào trong cô. Mồ hôi lấp lánh người hắn, mặc dù đã có máy điều hòa không khí. Chửi thề, hắn ra khỏi giường và tắm nước lạnh một lần nữa.

Hắn cuối cùng cũng ngủ được vào lúc khoảng 2 giờ sáng, chỉ để mơ thấy toàn những giấc mơ kêu gọi và thức dậy thèm và muốn Lilah còn nhiều hơn trước nữa.

VÀO LÚC 7 GIỜ 21 PHÚT buổi sáng, thi thể của Thaniel Vargas được tìm thấy nổi trên mặt sông. Hắn dễ dàng được nhận dạng vì ví của hắn vẫn còn nhét trong túi quần jean, cùng với một hộp thuốc lá nhai. Nếu không có chiếc ví, mẹ của hắn ta hẳn rất khó để nhận diện hắn, vì hắn đã bị bắn vào mặt bằng một khẩu súng săn.

“Tôi không nghĩ hắn đã chết lâu,” nhân viên điều tra hiện trường nói, ông ta đang đứng cạnh Jackson khi thi thể được bọc lại và đưa vào thùng lạnh. “Lũ rùa và cá chưa xâm hại hắn nhiều lắm. Với tốc độ chảy nhanh của dòng sông, dòng nước hẳn đã giữ xác hắn nổi trên mặt nước, cộng thêm cánh tay của người chết lại xoắn vào nhau cho thi thể thêm sức nổi.”

“Đã bao lâu rồi?”

“Chỉ là phỏng đoán, Jackson. Tôi nghĩ ... 12 giờ, khoảng vậy. Rất khó nói chính xác khi thi thể ở trong nước. Nhưng hắn đã được nhìn thấy đêm qua trước khi chết, do vậy không thể lâu hơn nửa ngày được.”

Jackson nhìn chòng chọc vào dòng sông, cảm giác buồn nôn cuộn qua ruột hắn khi hắn suy nghĩ mọi chuyện. Hắn nhóchắc rằng Lilah đã nhìn vào Thaniel và nói, “Mày sẽ chết,” bằng cái giọng dứt khoát và không cảm xúc thậm chí còn lạnh gáy hơn là nếu cô hét vào mặt hắn ta. Và bây giờ Thaniel đã chết, bằng một phát súng săn. Lilah có cây súng săn.

Có phải Thaniel đã quay lại nhà cô hôm qua hay thậm chí đêm qua? Có phải cô đã thực hiện lời đe dọa, nếu đó thực sự là lời đe dọa?

Tình huống tốt đẹp nhất cho kịch bản này là Lilah đã bị bắt buộc phải tự bảo vệ mình, hoặc thậm chí cả khi cô đã bắn Thaniel ngay lúc nhìn thấy hắn ta. Hắn không thích kịch bản này, nhưng hắn có thể hiểu nếu một người phụ nữ sống một mình sẽ bắn trước và đặt câu hỏi sau khi một tên côn đồ đã từng bắn cô ta ngày hôm trước nay quay lại để nhằm vào mục tiêu lần nữa. Hắn nghi ngờ việc công tố viên quận sẽ có bao giờ buộc tội trong những trường hợp thế này.

Kịch bản tệ nhất, tuy vậy, lại là khả năng rằng Lilah đang nằm trong vũng máu tại nhà cô, bị thương hoặc thậm chí đã chết. Ý nghĩ đó kích động hắn, dẫn tới một cơn kinh hoàng dâng lên như đua tốc độ trong mạch máu hắn.

“Hal, tôi cần con thuyền đó!” hắn hét về phía đội trưởng đội cứu hộ, nói đến con thuyền họ đã sử dụng để đưa thi thể Thaniel khỏi dòng sông. Hắn đã sai bước tới con thuyền khi hắn hét lên. Hal nhìn lên, khuôn mặt giãn dị của anh chỉ hiện ra vẻ hơi ngạc nhiên.

“Okay, cảnh sát trưởng,” anh ta nói. “Tôi có thể làm gì giúp anh không?”

“Tôi sẽ lên chỗ Lilah Jones. Nếu Thaniel đã quay lại để bắn ở đó lần nữa, cô ấy có thể bị thương.” Hay chết. Nhưng hắn không để mình day lại ý nghĩ nghĩ đó. Hắn không thể, mà lại vẫn nghĩ đến.

“Nếu cô ấy bị thương, cô ấy sẽ cần chăm sóc y tế, và chuyển đi. Tôi sẽ gọi thêm một cái thuyền nữa và theo sau anh.” Hal nhắc cái máy điện đàm từ thắt lưng mình và quát lên các hướng dẫn.

Những chiếc thuyền của đội cứu hộ được đóng sao cho ổn định, không phải để chạy nhanh, điều tốt khi đi trên một dòng sông gập ghềnh, với tất cả những cành cây gãy và mảnh vỡ nổi theo dòng, nhưng Jackson vẫn nguyên rửa việc không đủ tốc độ của con thuyền. Hắn cần phải tới với Lilah. Sự tuyệt vọng dấy vô hắn, cào xé hắn cùng với việc ý thức được rằng nếu cô đã bị bắn, nếu cô vẫn còn sống, mỗi giây sự cứu trợ đến trễ đều có thể nghĩa là cô không thể sống sót. Hắn biết những vết thương do súng gây ra, nhiều trong số chúng là những vết chỉ từ ngay lập tức. Một phát súng vào đầu hay vào tim là nghĩa là có thể giết người ngay lập tức, và chẳng có gì chắc chắn cả.

Hắn không thể nghĩ đến cô nằm đó chảy máu và không được giúp đỡ, cuộc sống của cô từ từ mất đi. Hắn không thể. Và tuy thế hắn không thể ngừng lại, vì kinh nghiệm của hắn cho hắn những hiểu biết đầy hình ảnh. Các hình ảnh chạy qua đầu hắn, một cuộn phim không dứt làm hắn không yên.

“Xin người. Ồi chúa ơi, xin người.” Hắn nghe thấy hắn đang cầu nguyện thành lời, nói những lời đó với gió. Đến được nhà Lilah mất thời gian như là vĩnh viễn vậy. Hắn khởi động từ xa phía hạ nguồn hơn là từ bên trên đường Old Boggy. Hắn phải chạy lắt léo tránh rác trôi, và một vài lần con thuyền rung lên khi vượt qua cành gãy nửa chìm nửa nổi. Động cơ ngừng chạy, nhưng nó khởi động lại khi hắn thử lần đầu. Nếu không, hắn có lẽ sẽ nhảy xuống sông và

boi đến hết chặng đường.

Cuối cùng căn nhà hiện ra trong tầm mắt, vẫn ẩn mình dưới đám cây. Tim đập mạnh, hắn tìm kiếm bất cứ dấu hiệu nào của sự sống, nhưng buổi sáng tịch mịch và yên lặng. Chắc chắn là Lilah sẽ ra ngoài hàng hiên khi cô nghe thấy tiếng động cơ thuyền, nếu cô có ở đó. Nhưng cô có thể ở đâu khác được nữa? Cô không có phương tiện nào để di chuyển cả.

“Lilah!” hắn hét gọi. “Lilah!”

Cô phải ở đây, nhưng hắn thấy mình hy vọng không phải, hy vọng rằng cô đang làm một cuộc dạo chơi trong rừng, hoặc mượn được cái thuyền từ ai đó trong đám đông hiển nhiên là tìm đường xuống nhà cô vì vài phương thuốc cổ truyền. Hắn hy vọng – Chúa ơi, hắn hy vọng vào gần như mọi cái có thể để mang cô rời khỏi nhà, hơn là nghĩ cô không ra ngoài hàng hiên vì cô đang nằm đó đã chết hay đang chết.

Hắn hướng mũi thuyền vào cầu tàu và trói dây neo vào cọc. “Lilah!”

Nặng bết thỉnh thoảng, hắn chạy lên cầu tàu giống như hắn đã làm hai ngày trước, nhưng lượng adrenaline thiêu đốt mà hắn cảm thấy lúc đó không có gì có thể so với địa ngục mà hắn đang cảm thấy bây giờ, như thể hắn đã đốt cháy hết da thịt mình.

Hắn nhảy lên vào hàng hiên, bỏ qua các bậc cầu thang. Các cửa sổ bên hông nhà không bị nứt mẻ, hắn để ý thấy. Hắn giật mạnh cửa lưới và vặn nắm đấm cửa chính; nó không khóa và lướt vào trong.

Hắn bước vào căn nhà mát mẻ, mờ tối, đầu hắn ngẩng cao khi hắn hít hít không khí. Ngôi nhà vẫn có mùi y như trước: thơm ngát và chào đón, mùi thoang thoang của bánh nướng vẫn phảng phất, có lẽ từ bữa ăn tối qua. Cửa sổ đang mờ lên và những tấm rèm trắng tinh đang dập dờn trong làn gió nhẹ buổi sớm. Không có mùi của cái chết như là khí độc, hắn cũng không tìm thấy mùi tanh nhạt của máu.

Cô không có trong nhà. Hắn vẫn vào trong, kiểm tra hết bốn phòng. Ngôi nhà có vẻ không bị xáo trộn.

Hắn ra ngoài, đi vòng quanh nhà, tìm kiếm bất cứ dấu hiệu nào của bạo lực. Không gì cả. Đám gà vẫn kêu lục cục thỏa mãn, mỏ còn trùng. Chim hót. Eleanor núng nính đi ra từ dưới gầm hàng hiên, vẫn đang chữa mụn tròn. Hắn khom người nựng con mèo, đầu hắn quay quanh khi hắn kiểm tra từng chi tiết xung quanh. “Cô ấy đâu rồi, Eleanor?” hắn thì thầm.

Eleanor kêu gừ gừ, và cạ cạ đầu nó vào tay hắn.

“Lilah!” hắn gào lên. Eleanor giật mình, và rút lui vào gầm hàng hiên lần nữa.

“Em tới đây.”

Giọng nói nghe mờ, và đến từ phía sau ngôi nhà.

Hắn giật mình quay lại, nhìn vào đám cây. Rừng cây gần như không thể nhìn xuyên qua được, hắn có thể đang ở gần cô, và vẫn không nhìn thấy cô.

“Em ở đâu?” hắn gọi, bước sải nhanh về phía sau ngôi nhà.

“Gần tới rồi.” Hai giây sau cô hiện ra từ đám cây, đang mang một cái giỏ - và khẩu súng săn. “Em nghe thấy tiếng động cơ,” cô nói khi hắn tới chỗ cô, “nhưng em vẫn còn cách khoảng vài trăm mét và – uumph.”

Những từ còn lại của cô biến mất dưới sự tấn công dữ dội của môi hắn. Hắn đẩy cô lên tựa vào hắn, không thể giữ cô gần hắn đủ. Hắn muốn hòa tan cô vào da thịt của hắn và không bao giờ để cô đi. Cô an toàn. Cô còn sống, bình yên vô sự, ấm áp và rạn rở trên tay hắn. Gió thổi những lọn tóc quấn mềm mại của cô quanh mặt hắn. Hắn uống vào mùi vị của cô, sạch sẽ và mềm mại, thật nữ tính. Cô cũng vậy, miệng cô trả lời hắn. Hắn nghe thấy tiếng cái giỏ rơi xuống đất và cả khẩu súng săn, sau đó tay cô quàng quanh hắn và cô đeo bám vào hắn thật chặt.

Nhu cầu gầm lên trong hắn như địa ngục, sinh ra từ nỗi lo sợ tuyệt vọng của hắn và niềm khuây khỏa. Hắn giật mạnh quần áo cô, cởi bỏ quần jean và đồ lót của cô và nhắc cô ra khỏi chúng.

“Jackson?” Đầu cô ngửa ra sau, hơi thở của cô hỗn hển. “Đi vào nhà đi.”

“Anh không thể đợi được,” hắn thì thầm hoang dã, nâng cô lên và dựa lưng cô vào một cái cây. Chân cô nâng lên và khóa quanh hông hắn khi cô tự động tìm kiếm thế thăng bằng cho mình. Hắn giật mở quần mình, tự giải phóng, và đâm vào cô. Cô thật nóng và ẩm ướt và chặt, các múi cơ bên trong của cô bao bọc và ôm siết hắn. Cô chưa sẵn sàng cho hắn, hắn nghe thấy cô thở hỗn hển, nhưng hắn không thể ngừng lại. Hắn lui lại và đẩy tới hết chiều dài của mình lần này. Ở lần đâm thứ năm hắn bắt đầu tới đỉnh, cả người hắn rướn lên dựa vào cô khi hắn phun trào có vẻ như vĩnh viễn, cho đến khi đầu hắn choáng váng và mất hắn mờ tối, và sự co thắt vẫn tiếp tục lâu trước khi ngừng lại, một cơn bùng nổ của cảm giác thối tung hắn. Hắn chìm người vào cô, gắn cô chặt cứng vào cây. Chân hắn run run và phổi hắn căng phồng.

“Anh yêu em,” hắn nghe thấy mình thì thầm. “Ôi chúa, anh đã quá lo sợ.”

Tay cô ôm chặt đầu hắn, vuốt ve, tìm cách làm hắn dịu lại. “Jackson? Chuyện gì thế? Chuyện gì sai à?”

Hắn không thể nói gì trong cả phút, vẫn còn sốc vì điều mình mới nói. Từ ngữ cứ tự động tuôn ra, không suy nghĩ. Hắn đã không nói những từ đó với bất cứ người phụ nữ nào kể từ những ngày học trung học, khi hắn yêu đương thông thường.

Nhưng chúng là thật, hắn nhận ra, và việc đó gây sốc cho hắn gần bằng việc hắn đã nói những từ đó. Hắn yêu cô. Hắn, Jackson Brody, đang yêu. Mọi việc xảy ra quá nhanh cho hắn để hắn có thể quen với, để hắn có nghĩ về nó khi họ dần trônén đỉnh sâu hơn vào cuộc sống của nhau. Lý lẽ nói rằng hắn không thể yêu cô sau thời gian quá ngắn như vậy, cảm giác của hắn thì nói bỏ qua mọi lý lẽ, hắn yêu cô.

“Jackson?”

Hắn cố gắng kéo mình khỏi bờ vực cảm xúc, để hành động như một cảnh sát trưởng chứ không phải như một người đàn ông. Hắn đến đây vì có một người bị giết, và ở đâu đó dọc đường hắn đã quên mất chuyện đó và thay vào đó tập trung vào người phụ nữ đang ở trọng tâm của tình thế này. Nhưng hắn vẫn đang ở trong cô, vẫn đang tê liệt từ sức mạnh của tình trạng cực khoái, và tất cả những gì hắn có thể làm là chìm sâu hơn nữa vào cô, ấn cô vào thân cây. Chìm hút xung quanh hắn, cơn trùng nỉ non, dòng sông vẫn rì rầm. Ánh nắng sớm chan hòa xuyên qua vòm lá, nhảy múa trên da họ.

Bạn đang đọc truyện *Blue Moon* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6

“Anh xin lỗi,” hắn cố gắng nói. “Anh có làm em đau không?” Hắn biết hắn đã vào trong cô quá thô bạo, và cô đã không bị huấy động và sẵn sàng cho hắn.

“Một ít.” Cô nói nghe rất thanh thản. “Lúc đầu. Sau đó em thích nó.”

Hắn khịt mũi. “Em không thể thích nó nhiều được. Anh nghĩ anh chỉ kéo được khoảng 5 giây.”

Người cảnh sát trưởng vẫn chưa hiện diện nổi; người đàn ông trong hắn vẫn đang thống trị hoàn toàn.

“Em đã tận hưởng khoái lạc của anh.” Cô hôn vào cổ hắn. “Nó thật ra khá là ... ly kỳ.”

“Anh đã sợ muốn chết,” hắn chân thực thừa nhận.

“Lo lắng á? Về việc gì vậy?”

Cuối cùng, dù muộn màng, người cảnh sát cũng trở lại với hắn. Jackson phát hiện ra là hắn không thể hỏi cô hay thậm chí nói về Thaniel, khi hắn đang ở trong tư thế này. Nhẹ nhàng, hắn rút ra khỏi cô và dồn trọng lượng về phía sau, vẫn giữ vững cô trong khi chân cô trượt xuống từ hông hắn và cô đứng được trên hai chân mình.

“Chúng ta phải nhanh lên,” hắn nói, nhặt quần áo của cô lên và đưa cho cô, sau đó kéo quần của mình lên và kéo quần áo thẳng thớm lại. “Đội cứu hộ sẽ tới đây bất cứ lúc nào.”

“Đội cứu hộ ấy à?” cô nhắc lại, nhướn lông mày lên ngạc nhiên.

Hắn đợi cho tới khi cô mặc đồ xong. “Anh đã sợ là em bị thương.”

“Tại sao em lại có thể bị thương chứ?” Cô trông vẫn có vẻ rất hoang mang.

Với tư cách người đàn ông, hắn ghét việc phải đặt câu hỏi với cô. Nhưng là một cảnh sát, hắn biết hắn phải làm việc này hoặc là từ chức ngay hôm nay. “Thi thể của Thaniel Vargas được tìm thấy sáng nay.”

Sự im lặng bao trùm lên cô, cô nhìn vào hắn nhưng có vẻ như cô không thấy hắn, cái nhìn của cô đang hướng vào trong nội tâm.

“Em đã biết là hắn sẽ chết,” cuối cùng cô nói.

“Hắn không chết,” Jackson sửa lại. “Hắn bị giết. Bị bắn vào mặt bằng súng săn.”

Cô trở lại từ nơi xa xăm nào đó, và đôi mắt xanh của cô chiếu thẳng vào hắn. “Anh nghĩ em làm việc đó,” cô nói.

“Anh đã sợ là hắn quay lại và cả hai bắt đầu lại bắn vào nhau lần nữa. Anh đã sợ là anh sẽ tìm thấy em đã chết hoặc đang chết.” Giọng của hắn bình tĩnh đáng kể, so với việc hắn đã cảm thấy mất bình tĩnh đến thế nào.

Cô lắc đầu. “Em không nhìn thấy Thaniel từ hôm kia nhưng em không có cách nào chứng minh chuyện đó được.”

“Lilah.” Hắn nắm vai cô, lắc nhẹ để cô chú ý. “Em đang nghĩ là anh sẽ buộc em tội giết người. Baby, cho dù nếu em có giết hắn, sau những gì đã xảy ra thì không có công tố viên nào truy tố em đâu, ít nhất là không công tố viên nào trong hạt này. Nhưng anh không nghĩ em có thể giết ai đó được, thậm chí

ngay cả Thaniel, và hẳn lại là một con lừa vô giá trị. Nếu em nói em không giết hẳn, thì anh tin em.” Người đàn ông trong hẳn đang nói những lời đó. Vai trò cảnh sát trưởng của hẳn đang cố gắng giành lại sự suy xét độc lập của nó, nhưng hẳn nghĩ chẳng ăn thua. Hẳn chẳng bao giờ có thể khách quan được khi có chuyện dính dáng đến Lilah.

Cô nhìn hẳn chằm chằm, vẻ ngạc nhiên dâng lên trong mắt. Qua trực giác hẳn biết cô không tin hẳn khi hẳn thốt ra là hẳn yêu cô. Tại sao cô phải tin chứ? Đàn ông nói “Anh yêu em” mọi lúc khi đang bị khao khát thôi thúc. Và họ biết nhau không hơn hai ngày. Hẳn thực sự lo lắng vì cô đã không nói gì về việc yêu lại hẳn, nhưng chuyện đó có thể đợi được.

“Nhưng có một thứ cứ làm anh day dứt mãi. Ngày hôm kia, em nhìn vào hẳn và nói, ‘Mày sẽ chết,’ và gần như dọa hẳn chết khiếp ngay lúc đó.” Hẳn không hỏi gì cả, không muốn định sẵn ra câu trả lời của cô theo bất cứ cách nào. Hẳn muốn câu trả lời của cô đến từ ý nghĩ của cô thôi.

Trước sự ngạc nhiên của hẳn, cô trở nên tái nhợt. Cô quay đi, nhìn chằm chằm vào dòng sông. “Em chỉ- biết được,” cuối cùng cô cũng nói, giọng cô nghe nhỏ xíu.

“Biết ư?”

“Jackson, em-” Cô hơi quay người khỏi hẳn, sau đó quay lại. Cô nhấc tay lên phác một cử chỉ vô vọng. “Em không biết làm sao giải thích được.”

“Bằng tiếng Anh ấy. Đó là yêu cầu duy nhất của anh.”

“Em chỉ là biết mọi thứ. Em có những viễn ảnh trong đầu.”

“Viễn ảnh à?”

Cô lại phác cử chỉ vô vọng lần nữa. “Nó không phải là hình ảnh, không chính xác như thế. Em không thực sự nhìn thấy gì, em chỉ biết. Như là trực giác ấy, nhưng mạnh hơn.”

“Vậy là em có một trong những viễn ảnh ấy về Thaniel?”

Cô gật đầu. “Em nhìn vào hẳn ta khi em ra ngoài hàng hiên và đột nhiên em biết hẳn sẽ chết. Em không biết hẳn sẽ bị giết. Chỉ là ... hẳn sẽ không thể tới đây lần nào nữa.”

Hẳn xoa nhẹ sau gáy cô. Hẳn nghe thấy từ xa tiếng o o của động cơ thuyền máy: đội cứu hộ đã gần tới rồi.

“Em không bao giờ sai cả,” cô nói, gần như xin lỗi.

“Không ai khác được biết những việc em vừa nói.” Giọng hẳn u buồn như hẳn đang cảm thấy. “Chỉ anh thôi đấy.”

Cô cúi đầu xuống, và hẳn thấy cô cắn môi dưới lo nghĩ. Cô thấy tình thế khó xử của hẳn. Sau đó cô ngẩng đầu lên và vron thẳng vai. “Anh phải làm công việc của mình. Anh không thể giữ chuyện đó cho riêng mình, mà vẫn là cảnh sát trưởng tốt được.”

Nếu hẳn chưa biết rằng hẳn đã yêu cô, chính giây phút đó sẽ làm cho hẳn biết. Và đột nhiên hẳn biết thêm một điều khác. “Có phải những ‘viễn ảnh’ đó là lý do làm Thaniel nghĩ em là phù thủy phải không?”

Cô tặng cho hẳn một nụ cười rầu rĩ. “Em đã không giấu lăm việc giấu diếm mọi chuyện khi em còn bé. Em tiết lộ hết.”

“Điều đó làm hẳn sợ hả? Và tất cả mọi người đến để nhờ em chữa bệnh – em chỉ nhìn vào họ và có viễn ảnh về cái gì đó chưa đúng trong cơ thể họ à?”

“Tất nhiên không phải thế,” cô nói, hơi giật mình. Sau đó cô đỏ mặt. “Đó lại là chuyện khác.”

Việc cô đỏ mặt vừa kích thích hẳn vừa rung lên cảnh báo hẳn. “Loại chuyện khác gì thế?”

“Anh sẽ nghĩ em kỳ dị,” cô nói như mất hết can đảm.

“Nhưng loại kỳ dị quyền rũ. Nói cho anh nghe đi.” Một ít giọng của cảnh sát trưởng trong đó, một uy quyền thầm lặng.

“Em nhìn thấy hào quang. Anh biết đấy, những quang màu sắc mà ai cũng có bao quanh họ. Em biết mỗi màu sắc khác nhau có nghĩa là gì, và nếu có ai đó bị ốm em có thể nhìn thấy họ yếu đau ở đâu và biết phải làm gì, nghĩa là em có thể giúp họ được hay không hay là họ phải đến gặp bác sỹ.”

Hào quang. Jackson muốn ngồi xuống. Hẳn đã nghe về tất cả những chuyện kỳ lạ theo thuyết New Age (một khái niệm bao gồm rất nhiều loại thử nghiệm vì niềm tin vào những khả năng khác nhau của tinh thần và cơ thể. Xuất hiện chủ yếu vào thập niên 1980, thuyết New Age giảng từ hiệu lực của pha lê, đến niềm tin vào sự tái sinh, cho đến ủng hộ cho các phương pháp chính thể luận và các phương pháp tiếp cận khác tới sức khỏe con người và sinh thái toàn cầu.), nhưng đó chỉ biết vậy, không phải mối quan tâm của hẳn. Hẳn chưa bao giờ thấy một quang màu sắc nào bao quanh ai cả, chưa bao giờ thấy bằng chứng của cái quang hào quang đó tồn tại.

“Em chưa từng nói với ai về hào quang đâu,” cô nói, giọng cô run rẩy. “Họ chỉ nghĩ em là... kiểu người biết chữa bệnh, giống như mẹ em. Bà cũng thấy được hào quang. Em nhớ mẹ từng nói với em, khi em còn nhỏ, các màu sắc khác nhau có ý nghĩa gì. Đó là cách em học về màu sắc trong hào quang.” Cô nhìn nhanh ra sông, nơi con thuyền cứu hộ đã tới tầm nhìn được. Nước mắt ầng ậc trong mắt cô. “Anh có vàng hào quang đẹp nhất,” cô thầm thì.

“Rất trong và đậm và khỏe mạnh. Em biết ngay khi em nhìn thấy anh rằng.”

Cô ngưng lại, và hần không bắt cô nói tiếp. Thuyền của đội cứu hộ đã tới cầu tàu của cô, và hai người đàn ông đang bước ra. Một người là Hal, người đã đích thân tới để giải quyết nếu cần đội cứu hộ, và người kia cao dong dong Jackson nhận ra là nhân viên cứu thương, dù hần không biết tên anh ta.

Dù vậy, Lilah lại biết. Cô rời khỏi chỗ cạnh Jackson và bước ra khỏi đám cây về phía quang đăng, vẫy tay chào họ.

Cả hai người đàn ông đều vẫy đáp trả. “Mừng vì thấy cô không sao,” Hall gọi khi họ bắt đầu lên đến mép cầu tàu.

“Ồn cả, cảm ơn anh. Dù vậy, Thaniel đã không ở đây.”

“Yeah, chúng tôi biết.” Hal nhìn qua Lilah đến Jackson.

“Anh đi sớm chỉ khoảng 1 phút thôi, cảnh sát trưởng ạ. Tôi vẫn chưa thể tin nổi chuyện đó.”

“Tin chuyện gì?”

“Jerry Watkins lái xe tới ngay khi anh vừa khuất khỏi tầm mắt. Chúng tôi chỉ vừa mới đưa được thuyền xuống nước. Nói cho anh biết, Jerry trông như ở địa ngục ấy, như là anh ấy đã trải qua một tuần túy lúy vậy. Anh ấy nhìn vào túi đựng thi thể trong thùng lạnh và đột nhiên sụp đổ, khóc như một đứa trẻ vậy. Anh ta là người giết Thaniel, cảnh sát trưởng ạ. Anh ta tấn công Thaniel vì con thuyền của anh ta, và anh biết Thaniel thế nào rồi đấy, quá ngu ngốc để biết khi nào thì phải xuống nước. Hần ta nói với Jerry hần đã đánh đắm con thuyền chó chết đó rồi. Xin lỗi, Lilah. Jerry đổ cả gia tài vào con thuyền đó. Anh ấy kể là anh ấy mất hết kiểm soát, vô lý khẩu súng từ xe tải, và bắn Thaniel.”

Sau nhiều năm trong ngành thực thi pháp luật, ít thứ có thể làm Jackson ngạc nhiên. Hần không ngạc nhiên lúc này, vì nhiều thứ ngu xuẩn hơn đã từng xảy ra. Và mặc dù trắng đã hết tròn, những thứ điên rồ vẫn tiếp tục xảy ra trong vài ngày tiếp đó. Tuy vậy hần cảm thấy như mình trút được gánh nặng.

Hần đáng lẽ phải nghĩ tới Jerry. Bất cứ ai biết Jerry đều biết rằng anh ta yêu con thuyền đó đến mức nào. Thay vì thế hần đã quá chú tâm tới Lilah tới mức hần không thể nhìn ra cái gì khác nữa.

“Anh ta ngồi xuống đất và đặt tay lên đầu để các cảnh sát của anh bắt giam anh ta. Tôi đoán anh ta xem nó trên tivi,” Hal kết thúc câu chuyện.

Vậy là xong. Vụ giết hại Thaniel đã được giải quyết trước khi có thời gian để trở thành một bí ẩn thực sự. Nhưng một chi tiết nhỏ đập vào hần khá lạ. Jackson nhìn vào nhân viên cứu hộ.

“Nếu anh đã biết là Lilah không sao, rằng Thaniel không bị giết trong vụ đánh đắm ở đây, tại sao anh lại tới đây?”

“Anh ta tới để gặp em,” Lilah nói. Cô lắc đầu. “Tôi không thể giúp anh đâu, Cory. Anh bị sỏi mật. Anh phải tới thăm bác sỹ thôi.”

“À, Lilah, tôi còn chưa nói với cô triệu chứng của mình mà!”

“Anh không cần kể đâu, tôi có thể nhìn thấy anh như thế nào mà. Nó đau như cắt mỗi khi anh ăn, đúng không? Anh đã lo là anh có vấn đề về tim, có lẽ?”

Cory nhăn mặt. “Sao cô biết được?”

“Chỉ là linh cảm thôi. Đi thăm bác sỹ đi. Có một bác sỹ nội dạ dày giỏi ở Montgomery đây. Tôi sẽ cho anh biết tên của bác sỹ đó.”

“Okay,” anh nói rầu rĩ. “Tôi đã hy vọng nó chỉ là một chỗ loét và cô có thể cho tôi cái gì đó chữa được.”

“Không đâu, phải phẫu thuật thôi.”

“Khốn kiếp.”

“Ừ, việc đó sẽ tính sau,” Hal nói. “Chúng tôi nên quay lại thôi, chúng tôi còn vài việc nữa phải làm ở Pine Flats. Anh sẽ đi cùng chứ, Jackson?”

“Trong một lúc nữa thôi,” Jackson nói. Qua cái nháy mắt của Hal, hần biết là ông già đó đã hiểu sự thật là có cái gì đó giữa hần và Lilah rồi.

Thực ra, Jackson chẳng quan tâm nếu cả hạt đều biết.

Hần và Lilah nhìn hai người đàn ông trở lại thuyền của họ và đi về lại hạ nguồn. Jackson liếc nhìn vào mặt trời sáng rõ. “Hào quang hả?” Chết tiệt chứ. Nếu hần đã tin cô có thể có viễn ảnh về tương lai, tại sao lại không tin chuyện hào quang chứ? Nếu anh yêu ai đó, hần nghĩ, anh sẽ chấp nhận rất nhiều thứ mà anh chưa từng nghĩ đến trước kia.

Hần sẽ bí mật tự kiểm chứng các triệu chứng của Cory với một bác sỹ, chỉ để chắc chắn, nhưng vì vài lý do hần nhận ra Lilah đã đúng. Hào quang có lẽ là một lý do tốt để giải thích như bất cứ lý do nào khác.

Cô nắm tay hần. “Em đã nói với anh rằng anh có hào quang đẹp. Em có lẽ đã yêu anh chỉ bởi vì những cái em nhìn thấy trong đó. Nhưng em có một viễn ảnh nữa khi em nhìn thấy anh lần đầu tiên.”

Hắn nắm tay mình ấm áp quanh tay cô. “Viễn ảnh đó nói gì với em thế?”

Cô nhìn hắn u sầu. “Rằng anh sẽ là tình yêu của đời em.”

Hắn cảm thấy như mê đi. Có lẽ đó chỉ là cực điểm của một buổi sáng rất căng thẳng, nhưng hắn nhớ đến cảm giác choáng váng lần đầu tiên hắn nhìn thấy cô.

“Em đã nói rằng các viễn ảnh đó không bao giờ sai phải không?”

“Đúng thế.” Cô nhón chân lên và hôn hắn. “Chúng luôn luôn đúng 100%”

Hắn phải quay về làm việc. Hắn cần làm rất nhiều thứ. Nhưng hắn không cần phải làm chúng nhiều bằng hắn cần phải ôm cô, nên hắn vòng tay quanh người cô và ôm cô thật chặt, hít vào hương hoa tình yêu của đời mình, quá hạnh phúc tới mức hắn có thể nổ tung.

“Chúng ta sẽ làm cho việc này thật đúng cách,” hắn nói lớn. “Gồm đầy đủ mọi thứ. Đám cưới. Sinh con.”

“Tất cả,” cô đồng ý, và tay trong tay họ vào tổ ấm.

Bạn đang đọc truyện *Blue Moon* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.